

HALKIN KURTULUŞU

9 MAYIS 1977
250 KURUŞ

55

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

1 Mayıs katliamının sorumluları faşist MC ve revizyonistlerdir

Özellikle MC hükümetinin kurulduğu günden bu yana hızla artan faşist saldırılar, siyasi cinayetler 1 Mayıs katliamı ile en üst noktasına ulaştı. Hakim sınıfların "Kanlı Cephe" iktidarı tertiplediği provakasyon ile 34 emekçiyi katletti, yüzlerce kişiyi yaraladı.

İki yıl içinde 200'e yakın devrimci ve yurtseverin kanına giren faşist MC bir günde Taksim meydanında onlarca kişiyi öldürtmekten geri durmadı. Bu kanlı terörü sahneye koyanlar hiç şüphesiz Demireller, Türkeşler, Feyzioğulları, CİA ve MİT'tir. Her geçen gün daha fazla çöken, iflas eden bu "Kanlı Cephenin" liderleri ve arkasındaki güçlerin böyle hunharca bir oyuna girişmek için yüzlerce sebebi vardır. Herşeyden önce kitlelerin mücadelesi durmadan yükselmekte, faşist diktatörlüğün temellerine vurmaktadır. Faşistlerin karşısındaki bütün siyasi güçler gün geçtikçe kuvvetlenmekte özellikle proleter devrimci hareket gelişmektedir. Faşistler ve onların kan içici temsilcisi MC artık rahatlıkla iktidarlarını sürdürememektedir.

Kanlı tertibin amacı bütün bu gelişmelerin önüne set çekmektir. Demireller, Türkeşler, Feyzioğluları ve onların göbekleriyle bağlı oldukları Amerikan emperyalistleri; halkı yıldırmak, işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların mücadelesini engellemek, "maoculuk" adı altında proleter devrimci hareketi ezmek için bu canice oyunu hazırlamışlardır. Faşistler böylece yıllardır sürdürdükleri siyasi cinayetleri, işkenceleri, katliamları örtbas etmek istemektedirler. Şimdi 1977 yılının 1 Mayıs'ında 34 kişinin katili MC çetesi "solcuların birbirini öldürdüğü" şeklindeki sahtekarlıkların arkasına gizlenip kendi cinayetlerini unutturmanın yolunu bulmaya çalışmaktadır.

YETERSİZ TEDBİR DEĞİL İYİ HAZIRLANMIŞ BİR TERTİP.

MC'nin halka ve devrimcilere karşı ortaya koyduğu 1 Mayıs komplosuyla ilgili olarak herkes tavrını ortaya koyuyor, olayları yorumluyor. Ama özellikle Kemal Türkler gibi revizyonistler kendi sorumluluklarını küllemek bu fırsattan da yararlanarak devrimcilere saldırmak için faşistlerin katliamını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Revizyonistler MC'nin kanlı tertibini örtbas etmek amacıyla hükümetin miting güvenliği için aldığı "tedbirlerin" yetersiz olduğunu söylemekle yetinmektedirler. Birçok demokrat aydın da revizyonistlerin bu açık yalanının arkasından gitmektedir. Onların hükümeti eleştirdikleri tek nokta mitingde sıkı güvenlik tedbirleri alınmamasıdır.

1 Mayıs mitingiyle ilgili olarak MC iktidarı için söylenebilecek en yanlış şeyler bunlardır. MC iktidarını yeterli güvenlik tedbiri almamakla eleştirmek onun kanlı oyununu saklamaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bu ise faşistlere yapılacak en büyük iyiliktir.

Hükümet herşeyi en ince noktasına kadar planlamış, kanlı oyunu baştan sona tertiplemiştir. Bu anlamda MC kendi hesabına en iyi tedbirleri almıştır. Onbinlerce emekçinin gözü önündeki olaylar ancak böyle yalanlarla örtülebilir. Ama devrimciler yalanların ortalığı kaplamasına, gerçeklerin üzerinin küllendirilmesine izin vermeyecektir. Katliamın bizzat polis tarafından yapıldığı; hükümet MİT ve benzeri faşist güçler tarafından tezgahlandığını görmemek körlükten de öte bir anlam taşıyacaktır.

KATLİAMIN SUÇ ORTAKLARI: REVİZYONİSTLER.

Revizyonistler MC'nin hain tertibine zemin hazırlamak için her çabayı göstermişlerdir. Başta DİSK'in sosyal-faşist elebaşıları olmak üzere bütün revizyonistler tarlayı sürmüş, ekime hazırlamış; polise tohumu atmasının şartlarını yaratmışlardı.

Mitingin çok öncesinden başlayarak TSİP, İGD, İKD ve DİSK yöneticilerinin bütün açıklamaları devrimcilere yönelen tehdit ve saldırılarla doluydu. Revizyonistlerin hakimiyetindeki sendikalarda,

De.sa.7.sü.4'de

Bütün devrimciler ve yurtseverler yeni tertip ve saldırılara karşı uyanık olmalıdır

Halkın Kurtuluşu çok uzun bir süredir emekçi halkın devrimcilerin ve yurtseverlerin dikkatini, şiddetini arttıran saldırılara çekmektedir.

Hakim sınıflarla halk arasındaki çatışma ve mücadele her geçen günle birlikte yeni boyutlar kazanmakta ve bu tesbitin doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Halkın mücadelesinin ve muhalefetinin gelişmesi, işbirlikçi hakim sınıfların daha da saldırganlaşmalarına yolaçmaktadır.

1 Mayıs katliamı yıllardır süren bu saldırıların en kanlı halkasıdır.

Bu saldırının amacı da halk kitlelerini terörle yıldırmak, halk muhalefetini sindirmek, devrimcileri ezmektir.

1 Mayıs katliamının hemen ardından başlayan faşist ve sosyal-faşist yaygaralar bugünkü hedefin "Maocu" damgası vurulan proleter devrimciler ve yurtseverler olduğunu göstermektedir.

İşbirlikçi hakim sınıfların faşist ve sosyal-faşist siyasi temsilcileri ve onların güdümündeki bütün unsurlar hep bir ağızdan bize saldırıyor.

DİSK yöneticileri bizlerin cezalandırılmamız gerektiğini söylüyor.

Polis ve faşistler de bu iddianın ardına saklanarak azgınca saldırıyorlar.

Sosyal-faşistlerin 1 Mayıs mitingindeki faşist provokasyonu ve katliamı proleter devrimcilere maletmeye çalışmalarının, faşistlerin "maocu vatan hainleri" "kızıl caniler" yaygaralarının hemen arkasından polis saldırısını yoğunlaştırmıştır. 5 Mayıs günü Halkın Kurtuluşu'nun bürosu, ve kardeş Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun büroları polis tarafından basılmış ve 15 kişi gözaltına alınmıştır.

Bu, proleter devrimcilere yönelen saldırıların sadece ilk adımıdır. Ve bu saldırılar daha da azgınlaşarak sürecektir.

Saldırılar sadece "maocu"lara mı yöneliyor?

Sosyal-faşistlerin halk güçlerini bölmeyi amaçlayan propagandaları meyvasını vermiştir. Bir çok demokrat gözleri kapalı "maocu saldırganlar" yaygaralarını yankılayıp dururken, sosyal-faşistlerin "emniyet kuvvetleri görevlerini yapmıyor" şikayetleri, azgın polis terörüne zemin oluşturmuştur.

Jale Yeşilnil'in cenaze töreninde uygulanan vahşi faşist baskılar, sosyal-faşistlerin tek is -

De.sa.7.sü.4'de

PROVOKASYON ORTAMI NASIL HAZIRLANDI

Bundan 1,5 ay kadar önce ülkemizdeki faşist diktatörlüğün provokasyon hazırlıkları başlamıştı. Aşağıdaki örneklerde görüldüğü gibi TKP, TİP, TSİP, İGD, İKD gibi kuruluşlar yayın organlarında, toplantılarında vb. gibi her türlü yolla yoğun bir karşı devrimci propoganda yapmış ve böylece provokasyon ortamının doğmasına yardımcı olmuştu. Ayrıca kanlı tertipten kısa bir süre önce İGD'li sosyal faşistler Sadık Canarslan ve İdris Türkoğlu arkadaşlarımızı katletmişlerdi. Bunların yanında faşist basın da katliamın nasıl gerçekleşeceğini kendi ağızlarıyla yazmış, devrimcilerin prestijini sarsmak, kanlı tertipten sonra, olayın sorumlusu olan faşist diktatörlüğün suçlamasını önlemek için yoğun çaba harcamıştır.

●

TERCÜMAN GAZETESİ 1.5.1977 (RAUF TAMER)

"Evet... Bugün mühimdir.

Ecevit'in "devlet nerede? " sorusunu, bugün İstanbul'lular ve Ankaralılar hep bir ağızdan terennüm ederek, evlerine kapanacaklar. Sokağa çıkmayacaklar.

Çünkü 1 Mayıs... Çünkü sokak işgal altında.

Arabalar tahrip edilecek.

Camlar kırılacak.

İnşallah aldanırız ama kanlar akacak.

Çeşitli solcu gruplar arasında, slogan kavgasıdır bu...

●

KİTLE DERGİSİ (TSİP GENEL BAŞKANI AHMET KAÇMAZ'IN 1 MAYIS MESAJI)

".....Faşist tırmanışa dur denilmesinin ve demokrasinin sınırlarının genişletilmesinin mücadelemizin daha ileriye götürülmesi ve sağlayacağı imkanları görmezden gelen anarşizme "sol" maceracı akımlara bünyemizde asla yer vermeyeceğiz. İşçi sınıfı düşmanı, anti-komünist, dolayısıyla demokrasi düşmanı bir akım olan Maoculuğun ezilmesi için var gücümüzle çalışacağız...."

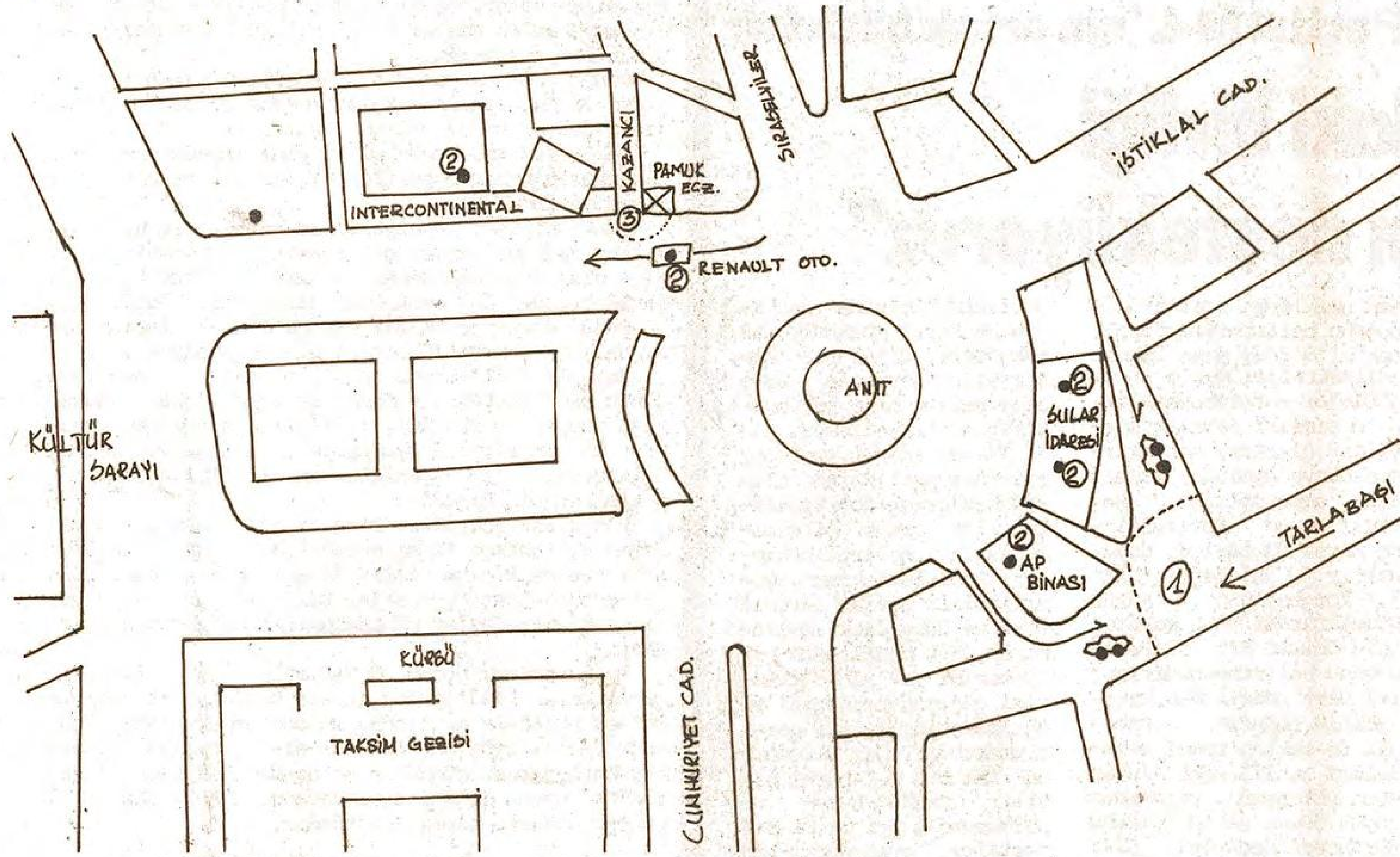
AÇIKLAMA

İSTANBUL'DA Kİ SON "KANLI OLAY"DAN SONRA, BÜTÜN GERİCİLER, FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER HEP BİR AĞIZDAN PROLETER DEVRİMCİLERE KARŞI SALDIRIYA GEÇTİLER. BÖYLE BİR DURUMDA, I MAYIS KATLİAMININ GERÇEK SORUMLULARINI SERGİLEMEYEN BİR HALKIN KURTULUŞU İLE HALKIMIZIN KARŞISINA ÇIKMADIK.

AYRICA TEKNİK AKSAKLIKLAR, GAZETEMİZİN DAHA DA GEÇ BASILMASINA NEDEN OLDU.

BU NEDENLE, HALKIN KURTULUŞU'NUN 55. SAYISI BİR HAFTA GEÇİKMEYLE OKUYUCULARINA ULAŞIYOR.

Mehmet Ertürk! Gerçekleri tahrif etmene proleter devrimciler izin vermeyecektir

"Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu pankartları ile yürüyen topluluk, ancak, tuvaletlerin bulunduğu sokağın Tarlabaşından gelen yolla kesiştiği noktaya kadar gelebilmiştir. Bu noktadan değil alana ateş etmek, alanı görmek dahi mümkün değildir."

* DEVRİMCİLER VE YURTSEVERLER KESİK ÇİZGİLERLE GÖSTERİLEN SINIRA KADAR GELEBİLDİLER. BURADA ÖNLERİ DİSK GÖREVLİLERİ VE POLİS TARAFINDAN KESİLDİ.
* BU NOKTALARDAN EMEKÇİLERE ATEŞ EDENLER POLİS VE FAŞİSTLERDİR.
* ÖLÜMLERİN BÜYÜK BİR KISMI KAZANCI YOKUŞU BAŞINDA OLMUŞTUR.
* POLİS VE PANZERLER BURALARDAN GİREREK 10.000 KİŞİLİK YÜRÜYÜŞ KOLUNU TARLABAŞI VE ÇEVRESİNDEKİ YOLLARA PÜSKÜRTTÜLER.

DİSK yöneticilerinin 1 Mayıs olaylarıyla ilgili olarak 4 Mayıs'ta düzenledikleri basın toplantısında konuşan Maden-İş Sendikası Başkanvekili MEHMET ERTÜRK, bütün gerçekleri tersyüz etmiş ve "olayların gelişimine ilişkin kroki üzerinde açıklamalar yapmıştır."

Mehmet Ertürk bu açıklamasında şöyle demektedir:

"Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun katıldıkları 2.000 kişi kadar bir grup, önce Eminönü'nde toplanmış, daha sonra Saraçhanebaşı'na gelmişlerdir. DİSK görevlileri, bu grubun Subentleri ile Şişhane arasındaki alana girmelerini engellemişlerdir. Yürüyüş başladıktan sonra ise DİSK görevlileri, yürüyüşün arkasını da keserek, bu grubun kortej dışında kalmasını sağlamışlardır."

"İlk ateş Tarlabaşı kesiminden gelmiştir. (...) Ateş noktalarının her üçü de kortej dışı bırakılan bu gruplar tarafından gerçekleştirilmiştir."

"Yedinci ateş noktası olan otelin yanındaki çiçekci önü ve sekizinci ateş noktası olan Kazancı Yokuşu'nun altında ise, yine kortej dışı bıraktığımız 2.000 kişilik gruptan ayrılan gruplar yer alıyordu." (Cumhuriyet, 5 Mayıs, Sf.12)

Mehmet Ertürk'ten başka türlü bir açıklama zaten bekleyemezdik. O'nun tescilli bir sosyal-faşist olduğu, bugün karşıdevrime hizmet ettiği ve, ancak gelişen devrimci proletarya hareketine saldırarak, gerçekleri tahrif ederek "görev"ini yerine getireceği, bugün, bütün devrimci ve yurtseverler tarafından bilinmektedir.

Mehmet Ertürk böyle bir "açıklama" ile üzerine düşen "görev"lerinin bir bö

De.sa.7.sü.1'de

Faşist ve revizyonist yalanları açığa çıkarmak için görgü tanıklarını, bütün devrimcileri, demokratları göreve çağırıyoruz

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, bu yıl faşist diktatörlüğün provakasyonu ile kana boyandı. Saraçhane'den yürüyüşe geçen devrimciler henüz Taksim alanına ulaşmadan silahlar patladı, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin sorumlu oldukları katliam 34 kişinin ölümüyle sonuçlandı.

Olaydan sonra faşistler ve sosyal-faşistler, aynı ağızdan tek bir karşı-devrim cephesi halinde devrimcilere saldırmakta, kötü niyet taşımayan herkesin gördüğü, bildiği gerçekleri saklamakta, herşeyi ters yüz etmektedirler.

Karşı-devrim cephesi katliamdan devrimcileri sorumlu tutmaya, suçu devrimcilerin üzerine atmaya çalışmaktadır.

Halbuki gerçekler ortadadır ve 34 kişi faşist diktatörlüğün planlı bir provokasyonu sonucunda katledilmiştir.

Bütün devrimcileri, demokratları ve yurtseverleri ülke çapında hızlanan faşist ve revizyonist demagoji ile mücadele etmeye, Taksim'deki kanlı katliamın gerçek yüzünü açığa çıkarmaya çağırıyoruz.

Tüm görgü tanıklarını, tüm devrimcileri ve demokratları, gördüklerini, bildikleri bütün olayları, Taksim meydanında, meydanın çevresinde, kortejin henüz meydana ulaşamadığı kollarda yaşadıkları bütün somut olayları gazetemize, ve bütün devrimci, demokrat yayın organlarına yazmaya çağırıyoruz.

İtalya'da Andreotti hükümeti *revizyonistlerden* resmi destek istedi

Derin buhran içinde kıvranan İtalyan tekelci burjuvazisi, ülkesinde emekçi halkın mücadelesinin yükselmesi karşısında yeni barikatlar kurarak, yeni saldırılar düzenleyerek ayakta kalmaya çalışmaktadır.

İtalyan tekelci burjuvazisi kendi geleneksel partilerinin yozluğunun ve hiç bir işe yaramayışlarının tamamen ortaya çıkmasının yarattığı boşluğu revizyonist "komünist" partiyle doldurmaya çalışmaktadırlar.

Hristiyan demokrat Andreotti hükümeti, şimdiye kadar kendisini dolaylı yollardan ve kapalı bir biçimde desteklemiş olan "Komünist" partinin açık ve resmi desteğini istediğini ilan etmiştir.

Bugün İtalyan revizyonist partisi açık açık kapitalist emperyalist düzenin savunuculuğunu yapan ve tekelci burjuvazinin ekonomik siyasi çıkarlarını temsil eden bir parti haline gelmiştir. Son gelişmeler bu sürecin çoktan tamamlandığını gösteriyor.

1950'lerden beri "istikrarlı" bir şekilde revizyonizmin batağında yuvarlanan İtalyan "Komünist" Partisi bugün artık tamamiyle bir burjuva partisi haline gelmiş, ve devrimci mücadelelere, işçi sınıfına ve halka karşı gerici burjuvazinin saflarında yerini almıştır. O artık tamamiyle bir burjuva partisi olmuştur.

Bu partinin "teori"leri de temsil ettiği sınıfın yani tekelci burjuvazinin çıkarlarına uygun bir hale sokulmuştur.

Bu "teori"ye göre İtalya'da sosyalizme geçiş için burjuvazi ile proletarya arasında "tarihi" bir "uzlaşma"nın şartları mevcuttur. Bu şartlarda, proletarya sınıf mücadelesini terketmek ve bütün sınıfları biraraya getiren bir milli birlik hükümeti oluşturulmalıdır.

Bu teorinin amacı emperyalist kapitalist soygunun devamını sağlamak, sınıflı toplumu muhafaza etmek, proletarya ve emekçi halkı ezmektir.

Bu teoriye uygun olarak Andreotti hükümetini destekleyen "Komünist" Parti, işçi sınıfına ve emekçi halka "kemerleri sıkmayı" öneren "Komünist" Parti, kitle mücadelelerine azgınca saldıran "Komünist" Parti şimdi de Hristiyan demokrat hükümeti elaltından değil, açık açık desteklemeye hazırlanıyor.

Verilen haberlere göre, eğer hükümet ve İ"K"P arasında program konusunda bir anlaşmaya varılırsa, çok yakın bir tarihte İtalyan revizyonistleri "tarihi uzlaşma" tabelalı "tarihi" ihanetlerini bu sefer de hükümetle işbirliği yaparak ortaya koyacaklardır.

Revizyonizm er geç yıkılacaktır

"Ne Franko ne de Lenin olmak istiyorum" Carillo

Bir revizyonist parti İtalya'da çirkin suratını gösterirken bir başkasının başını çeken revizyonist, Marksizm-leninizme açıkça saldırmaktaydı.

Bu İspanyol Komünist Partisi başkanı Carillo'ydu. Şöyle diyordu: "Yıllarca dünya çapında çekilen acılar, batı tipi demokrasileri (yani kapitalizmi, emperyalizmi - H.K.) savunmanın ana nedeni olmuştur.." "Evrensel anlamda tüm ideolojilerin sonunda birbirlerine yaklaşmalarının kaçınılmaz olduğuna inanıyorum.."

Görüldüğü gibi onun savunduğu "demokratik sosyalizm"in gerçek sosyalizmle hiçbir alakası kalmamıştır. O da diğer revizyonistler gibi bir sınıf uzlaşması teorisini savunmaktadır.

Sovyet tehdidine karşı Amerikan hegemonyasının sürmesinden başka çıkar yol göremeyen bu revizyonist de diğer bütün karşı devrimciler gibi devrilip yok olacaktır.

İspanyol Komünist Partisi (M-L) önderliğinde devrimci ve yurtsever İspanyol emekçileri ülkelerindeki bütün gericileri ezerek zaferi kazanacaklardır.

Lenin'e küfreden ve onu kanlı bir diktatör olarak göstermeye çalışan bu sahte "komünist" mücadelenin söndürülmesi için boşuna kavgaya tutuşmuştur.

Sosyal emperyalistler Mısır ve Libya arasında savaş kışkırtıcılığı yapıyor

Sosyal-emperyalistler, Afrika'daki yayılmalarının dayanak noktalarından biri haline getirmeye çalıştıkları Libya ile diğer Arap ülkeleri arasındaki ayrılıkları körüklemekte, bu ülkelerin birbirleriyle çatışmalarını derinleştirip savaş kışkırtıcılığı yapmaktadırlar. Bu saldırgan oyunların amacı bölge halklarının anti-emperyalist mücadelelerini baltalamak ve zayıf düşürmektir.

Bu tutumun son adımlarından biri sosyal-emperyalistlerin çeşitli Arap ülkelerine Mısır hakkında gönderdiği notadır. Nota'da Mısır Libya'da yıkıcı faaliyetleri kışkırtmak ve Libya'yı işgale hazırlanmakla suçlanmaktadır. Nota'da Mısırın Libya'nın petrol servetini ele geçirmeye çalıştığı da iddia edilmektedir.

Mısır ve Libya arasında çeşitli anlaşmazlıkların bulunduğu ve iki ülkenin de bu güne kadar birkaç kez çatışmanın eşiğinden geri döndükleri biliniyor. Yine bilinen bir şey, özellikle Mısır'ın İsrail karşısında zayıf düşecek herhangi bir askeri hareketten kaçınmakta olduğudur. Bu şartlarda Mısır'ın işgalcilikle suçlanması ve savaş kışkırtıcılığı yapılmasının ardında sosyal-emperyalist emellerin gizlendiğini anlamak zor değildir.

Sovyetler Birliği çeşitli Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin aralarında çatışma çıkmasında aktif kışkırtıcılık yapmıştır.

Türkiye-Yunanistan çatışması; Türkiye'nin Kıbrıs işgali; Suriye'nin Lübnan işgali, Küba'nın Angola işgali, Angola ve Küba'nın desteğindeki "Katanga jandarmaları"nın Zaire işgali hep Sovyet kışkırtıcılığının aktif rol oynadığı olaylar olmuştur.

Bu gün Sovyetler'in, birden bire bir ülkenin savaş çıkaracağını ilan etmesi de yine savaş kışkırtıcılığıdır.

Sovyetler Birliği, Arap halklarının anti-emperyalist mücadelesine göz dikmiştir ve onu ezmek, bölgede kendi nüfuzunu genişletmek için bu tür oyunlara başvurmaktadır.

Sosyal-emperyalistlerin saldırgan ve yayılmacı yüzleri açığa çıkıyor

Amerikan emperyalizmi ile azgınca rekabet içinde dünyayı emperyalist emelleri uğruna tahakkümü altına almak ve yeni sömürü alanları elde etmek için saldırgan bir yayılma siyaseti izleyen Sovyet emperyalistleri, suç hanelerine her gün bir şeyler ekleyerek ilerliyorlar.

Kendi emperyalist çıkarlarına uygun olarak bütün dünya devletlerini santaj, tehdit ve müdahale yoluyla buyunduruk altına almak isteyen sosyal emperyalistler, son zamanlarda Ortadoğu'da ve Afrika'da aynı taktikleri uygulayarak yayılmaya çalışmaktadırlar.

Küçük ülkeleri ezmek, ülkeler arasında kışkırtıcılık yapmak ve onları birbirlerine düşürerek halkların ortak düşmanları olan emperyalizme özellikle iki süper devlete yönelmelerini önlemek Sovyet emperyalistlerinin ustalıkla uyguladıkları bir taktiktir.

Geçen hafta Orta Doğu bölgesinde iki ayrı ülkede Sosyal emperyalistlerin şantajcılıkları, kışkırtıcılıkları ortaya çıkmıştır. Bunlarla ilgili haberleri aşağıda veriyoruz.

Şantajcılığın ve zorbalığın yeni örneği: *Sosyal emperyalistler Suriye'den deniz üssü istedi*

"Sovyet revizyonistleri 'anti-emperyalizm' kisvesi altında, Arap halkının zaman zaman karşılaştığı güçlüklerden, Orta Doğu'ya sızmak ve orada ekonomik, askeri ve siyasi mevziler ele geçirmek için yararlanıyorlar. Aynı ABD emperyalistleri gibi, Afrika ve Asya kıtalarında yayılmacı ve emperyalist amaçları uğruna 'silahlandırılmış bölgeler' olarak hizmet edecek üsler kurmak için bu bölgeye sızmak istiyorlar" 17 Nisan 1971 Zeri i Popullit.

Suriye devlet başkanı Hafız Esat'ın Nisan ayının son haftasında Sovyetler Birliği'ne yaptığı ziyaret, sosyal-emperyalist şantajcılığın, baskıcılığın son örneklerinden birini oluşturmuştur.

İleri dereceden bir Suriye yetkilisinin belirttiğine göre Sovyetler Birliği Suriye'nin 100 millik Akdeniz kıyısında bir deniz üssü istemektedir.

Suriye devlet başkanı bu talebi reddetmiştir.

Bilindiği gibi Suriye, Sovyetler Birliği'nden büyük miktarlarda borç almıştır, ve bunları vadesi geldiğinde ödemekte zorluk çekmektedir.

Lübnan işgalini hala sürdüren Suriye'nin ekonomisi derin buhran şartlarından kurtulamamıştır.

Bu durum sosyal-emperyalistlerin şantajlarını baskı ve tehditlerini arttırmaları için uygundur. Ve sosyal-emperyalistlerin bu şartları "değerlendirmekte" hiç geç kalmadıkları görülmektedir.

Sosyal-emperyalistler, "silahlandırılmış bölgeler" olarak hizmet edecek üsler kurmak istiyorlar. Bu son girişimleri de bu emperyalist planın bir parçasıdır.

Sovyetler Birliği daha önce Vietnam, Mozambik, Kamboçya ve bazı başka ülkelerden de üs istemiş, ancak bunların birçoğundan gerekli cevabı almış, kendisine bu ülkelerin topraklarında üs kurma izni verilmemiştir.

Bu gün Sovyet emperyalistlerinin Somali ve Etopya'da askeri üsleri bulunmaktadır, Sovyet gemileri Libya limanlarını da kullanıyorlar.

Son Suriye olayı Sovyet emperyalistlerinin maskesini bir kere daha düşürmüştür. Onların adi şantajcı ve soyguncular olduğu yeniden bütün dünya halklarınca izlenmiştir.

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA GELİŞİYOR

Şili İhtilalci Komünist Partisi ve Almanya Komünist Partisi M-L'nin ortak bildirisi:

"M-L partiler arasındaki birliği güçlendiren her adımı destekliyoruz"

Şili İhtilalci KP ve Almanya KP-ML, Şili ve Alman emekçi kitlelerinin hayati menfaatlerini savunmak üzere askeri diktatörlüğe ve tekelci burjuvaziye, iki emperyalist süper devlete, modern revizyonizme ve gericiliğe karşı kararlılıkla mücadele etmekte ve uluslararası ML hareketin bağrında enternasyonalist dayanışmanın güçlendiğini ifade etmektedirler. Bunlar, iki partinin merkez komitelerinin temsilcileri arasındaki bir görüşmeden sonra, AKP/ML'tin yayın organı Roter Morgen gazetesinde yayınlanan ortak bildiride belirtilmektedir. Bildiri şuna işaret etmektedir: Şili İKP, Alman proleteryasının ve emekçi kitlelerinin, AKP/ML önderliğinde bütün Almanya'da sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulması için ve birleşmiş, bağımsız ve sosyalist bir Almanya için mücadelesini kararlılıkla desteklemektedir. Şili İKP, AKP/ML'tin milli meselenin proletaryanın menfaatlerine uygun olarak çözümüne, ancak iki Alman devletinde yapılacak sosyalist devrim aracılığıyla ulaşılabileceği tutumunu desteklemektedir. O aynı zamanda kardeş Alman partisinin modern revizyonizme, diğer oportünist akımlara ve Parti düşmanı gruplara karşı mücadelesini kararlılıkla desteklemektedir. AKP/ML kendi adına Şili işçi sınıfının ve halkının Şili İKP önderliğinde, faşist askeri diktatörlüğün devrilmesi, bütün anti-faşist halk güçlerinin geniş bir halk cephesinde birleşmesi için verdiği mücadeleyi kararlılıkla desteklemektedir. Bildiride şu belirtilmektedir: Şili tecrübesi Şili'de iktidarın ele geçirilmesinin, ancak işçilerden, köylülerden ve diğer emekçi tabakalarından oluşan ve işçi sınıfı ve onun M-L partisi önderliğinde geniş bir halk cephesinin kurulması ve silahlı halk savaşının yürütülmesiyle başarılabileceğini kanıtlamaktadır. Şili İKP, hükümet darbesine suç ortaklığı yapan ve kitleleri her yönde silahsızlandırmaya ve mücadelelerinde onlara boyun eğdirmeye çalışan, Şili Revizyonist partisini, burjuvazinin ve Sovyet sosyal emperyalistlerinin ajanı olarak teşhir etmektedir. Şili revizyonistleri bugün de, kitlelere Pinochet ordusunun demokratik sektörüne, Amerikan emperyalizmine ve onun ajanı olan Hıristiyan demokrasiye inanmayı vaaz ederek ve bütün bunları faşist askeri cuntayı bir diğeriyle değiştirmek çabalarıyla destekleyerek yine ihanet etmektedir.

İki parti uluslararası durumu ele alarak, durumun genellikle uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların lehine olduğunu belirtmişlerdir. Ortak bildiride şuna işaret edilmektedir: M-L'e ve proleter enternasyonalizmine sımsıkı sarılan sosyalist ülkeler, sosyalizmin dünya çapında zaferi için, emperyalizme, gericiliğe ve revizyonizme karşı mücadelede dayanaktır. İki parti AEP 7. kongresinin bütün uluslararası M-L hareket için önemli bir olay olduğunu belirtmektedirler. İki parti dünya M-L hareketinin önündeki stratejik ve taktik temel meseleleri tahlil eden Enver Hoca yoldaşın raporunun büyük öneme sahip olduğu düşüncesindedirler. Şili İKP ve AKP/ML iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyacı siyasetini teşhir etmekte ve iki süper devleti uluslararası en büyük zalimler ve sömürücüler, devrimin ve sosyalizmin en büyük düşmanları olarak nitelendirmektedirler. Bildiri şuna işaret etmektedir: İki emperyalist süper devlet, karşı devrimin en büyük gücü, uluslararası proletaryanın, ezilen halkların ve sosyalizmin baş düşmanlarıdır. Onların dünya hakimiyeti için rekabetleri yeni bir dünya savaşının patlamasında en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Bir süper devletle sözde mücadele etmek üzere ötekisine dayanılamaz. İki süper devletin birisine veya ikisine karşı mücadele etmek üzere, diğer bir emperyalist devletle veya emperyalist ülke burjuvazisiyle birleşilemez. Şili İKP ve AKP/ML proleter enternasyonalizmine olan sadakatlerini doğrulamaktadırlar. Ortak bildiride şunlar belirtilmektedir. Proleter enternasyonalizminin yerine getirilmesi ve dünyadaki mevcut durum, M-L partilerin birliklerini ve işbirliklerini güçlendirmelerini ve derinleştirmelerini gerektirmektedir. Her ülkede ancak tek bir M-L parti olabilir. Çünkü M-L tek ve bölünmezdir. İki parti M-L partiler arasındaki bağların güçlenmesine katkıda bulunan her adımı desteklemekte ve değerlendirmektedir. Buna ulaşmak üzere iki taraflı veya çok taraflı görüşmeler ve toplantılar yapmak gereklidir. İki parti AEP 7.kongresinin bu yöndeki büyük önemini belirtmektedirler. İki parti Latin Amerika partilerinin ortak görüşmesine ve ortak bildirisine bütün dünyanın M-L'lerinin birliğinin güçlenmesine önemli bir katkı olarak selamlamaktadırlar. Şili İKP ve AKP ML mücadelelerinde karşılıklı işbirliği ve desteği güçlendirmekteki ve devrim ve sosyalizm davasını her zaman ileri götürmekteki kararlılıklarını yeniden ifade etmektedirler.

8 MAYIS

8 Mayıs Dünya Anti-Faşist Mücadele Günüdür.

8 Mayıs 1945'te dünyayı kana bulayan faşist saldırganlar yenilmiş, faşist Almanya kayıtsız şartsız teslim olmuştur.

8 Mayıs 1945'te sosyalist Sovyetler Birliği, dünya proletaryası ve ezilen halklar emperyalist burjuvaziye ve faşist saldırganlığa karşı yeni ve ileri bir zafer kazanmıştır.

8 Mayıs 1945'te faşizme ve emperyalizme karşı kazanılan zafer, emperyalizmle birlikte dünya çapında yükselen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçasıdır.

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların faşizme ve emperyalizme karşı kazandığı bu zaferin üzerinden bugün 32 yıl geçmiştir.

Fakat faşizm, bugün bir siyasi sistem olarak, burjuvazinin bir egemenlik biçimi olarak varlığını devam ettirmektedir.

Çünkü faşizm, emperyalizmle ortaya çıkan, emperyalist dönemde egemen sınıfların bir yönetim biçimi olan ve ancak emperyalizmle birlikte nihai olarak ortadan kalkacak olan siyasi bir olgudur.

Bugün emperyalizm bir sistem olarak, faşizm de siyasi bir egemenlik biçimi olarak yaşamaktadır.

Üstelik 1945'lerden farklı olarak, geçmişte dünya proletaryasının öncü mürezesesi olan sosyalist Sovyetler Birliği, 1977'lerde artık emperyalist bir ülkedir, dünya proletaryasının ve ezilen halklarının baş düşmanlarından biridir, sosyal-emperyalist bir ülkedir.

Sosyalist Sovyetler Birliği 1945'lerde, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede dünya proletaryasının ve ezilen halkların kalesi iken, bugün, sosyal-emperyalist "Sovyetler Birliği' anti- emperyalist ve anti-faşist mücadelenin hedeflerinden biridir.

Bu bakımdan, bugün, 8 Mayıs 1977'de devrimci proletarya, 1945'lerden farklı olarak, anti-emperyalist mücadele açısından sadece emperyalizm olgusunu değil, aynı zamanda sosyal-emperyalizm olgusunu; anti-faşist mücadele açısından ise sadece faşizm olgusunu değil, aynı zamanda sosyal-faşizm olgusunu dikkate almak zorundadır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ:

Türkiye gibi burjuva demokratik devrimini tamamlamamış yarı-sömürge ülkelerde faşizm, emperyalizmden bağımsız olarak ortaya çıkan bir olgu değildir. Bu ülkelerde bir siyasi sistem olarak faşizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağaları sınıf temeline dayanır, ama faşizmin kaynağı emperyalizmdir, günümüzde ise esas kaynağı iki süper devlettir. Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmidir.

Bu bakımdan yarı-sömürge ülkelerde faşizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele kopmaz bağlarla biribirine bağlıdır. Faşizme karşı mücadelenin sürekli ve kalıcı zaferler kazanabilmesi için, bu mücadelenin aynı zamanda emperyalizme karşı da yönelmiş olması gerekir.

Bugün dünya yeni bir alt-üst oluş içindedir. Dünya emperyalist sisteminde de sosyal-emperyalist sistemde derinleşen ekonomik ve siyasi buhranın bir sonucu olarak, bir yandan dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelesi yükselirken, bir yandan da iki süper devlet arasındaki hegamonya mücadelesi, dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi her geçen gün kızışmaktadır.

Bu bakımdan, 8 Mayıs 1977, bütün dünyada, emperyalist sömürü ve talana karşı, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı, iki süper devlet arasındaki hegamonya çekişmesine ve savaş tehlikesine karşı mücadelenin yeni boyutlar kazandığı bir gün olmalıdır.

FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BİR BÜTÜNDÜR:

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmesinden, ve proletarya diktatörlüğünün yerini burjuvazinin diktatörlüğünün almasından sonra, sosyal-faşizm, birçok ülkede, siyasi bir egemenlik biçimi olarak yerleşti.

Bugün Rus sosyal-emperyalizmi uzandığı her noktaya gericilik ve egemenlik eğilimlerini taşımakta birçok ülkede, sosyal-faşizm gerek bir egemenlik sistemi olarak, gerekse siyasi bir akım olarak gelişip güçlenmektedir.

Faşizm gibi sosyal-faşizm de, yarı-sömürge ülkelerde işbirlikçi egemen sınıfların bir siyasi egemenlik biçimidir.

Bu bakımdan faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele bir bütündür. Anti-faşist mücadele deyince faşist diktatörlüğe karşı mücadele, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele anlaşılmalıdır.

Günümüz şartlarında, sosyal-faşizm olgusunu hesaba katmayan, modern revizyonizme tavır almayan bir siyasi hareket, kaçınılmaz olarak, sosyal-emperyalizmin ve sosyal-faşizmin yedeğine düşer, ve böyle olmaktadır.

Her 8 Mayıs, bütün proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin, faşizmin olduğu kadar sosyal-faşizmin de karşı-devrimci niteliğini daha iyi kavradıkları bir gün olmalıdır.

Her 8 Mayıs'ta, dünya proletaryasının ve ezilen halkların faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelesi, daha da ileri boyutlar kazanmış olacaktır.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE, YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE ULUSAL VE DEMOKRATİK MÜCADELENİN BİR YÖNÜDÜR:

Faşizm ve sosyal-faşizm, emperyalizm çağında, metropol ülkelerde mali sermayenin, yarı-sömürge ülkelerde ise isbirlikçi egemen sınıfların siyasi bir egemenlik sistemidir.

Anti-faşist mücadelenin başarısı, herşeyden önce, sınıf mücadelesinin egemen sınıfların ekonomik ve siyasi egemenliğine karşı yönelmiş olmasına bağlıdır. Başka bir ifadeyle, tekelci burjuvazinin veya işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına yönelmeyen bir anti-faşist mücadele, egemen sınıflarca "kabul edilebilir" bir mücadele olmaya mahkûmdur.

Burjuva demokratik devrimini tamamlamamış yarı sömürge ülkelerde, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele ile toprak devrimi mücadelesi, işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına karşı mücadele kopmaz bağlarla biribirine bağlıdır.

Faşist diktatörlüğün yıkılması, faşizmin ve sosyal-faşizmin tasfiye edilmesi bir devrim meselesi olduğu için, bugün, faşizme ve sosyal- faşizme karşı mücadele aynı zamanda Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir yönüdür.

Her 8 Mayıs, UDHD mücadelesinin ileri ve yeni bir aşamasının başlangıcı olmalıdır.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele oportünizme karşı mücadeleden ayrılamaz

Halkın Sesi oportünistleri de faşist ve revizyonist koroya katıldı

Faşistlerin ve revizyonistlerin proleter devrimcilere saldıran karşı devrimci korosuna Halkın Sesi dergisinin oportünist şefleri de kart sesleriyle katıldılar. 1 Mayıs katliamından sonra çıkan Halkın Sesi dergisinin 107. sayısı proleter devrimcilere alçakca "provokatör" diyerek hücum etti. PDA'nın tekke çıkarlarıyla gözleri kararmış oportünist şefleri küçük hesapları için Tercüman ve Politika gibi faşist ve sosyal-faşist basının ağzıyla devrimcilere saldırmakta hiçbir sakınca görmediler.

Halkın Sesi oportünizminin izlediği sınıf işbirliği siyaseti artık onu hakim sınıfların devrimci hareket içindeki "sahibinin sesi" haline getirmiştir. Gerici karşı-devrimci koronun yeni elamanı Halkın Sesi'nin şefleri sadece faşistlerin ve revizyonistlerin ağzıyla devrimcilere saldırmakla kalmamışlar tıpkı karşı-devrimci mihraklar gibi proleter devrimcileri hakim sınıflara jurnallemişlerdir. Halkın Sesi'nın oportünist şefleri asılsız suçlamalara katılarak proleter devrimcileri lekelemeye çalışmışlardır. Kemal Türkler ler Ahmet Kaçmazlar, Ahmet Kabaklılar gibi 1 Mayıs katliamının sorumluluğunu devrimcilerin üzerine yıkmaya çalışmışlardır.

Halkın Sesi'nin bu karşı-devrimci kampanyası onun sınıf işbirliği siyasetinde vardığı son noktadır. Halkın Sesi'nin oportünist tekke şefleri böyle bir kampanyayla bir taşla iki kuş vurmanın hesabı içindedirler: Birincisi hergeçen gün gelişen ve oportünizmin önüne dikilen proleter devrimci hareketi önlemek, proleter devrimcilerin birliğini engellemek ikinci olarak da faşistlerin ve revizyonistlerin yüksek iltifatlarına mazhar olmaktır. "Hakim sınıfların sempatisini kazanma " siyaseti jurnalcilik ve sıradan bir demokrata yakışmayacak tarzda alçakça iftira ve karamalarla noktalanmıştır. Faşistlerin ve revizyonistlerin günlerdir gösterdiği hedefleri bir kezde Halkın Sesi'nin oportünist şefleri işaret etmiştir. Oportünizmin kölelik ruhu jurnalcılığın, muhbirliğin ve proleter devrimcilere kara çalmanın kendini faşist ve sosyal-faşist saldırıdan koruyacağı düşüncesindedir.

HALKIN SESİ'NİN ASILSIZ İDDİALARI VE GERÇEKLER.

Halkın Sesi dergisi tıpkı faşistler ve revizyonistlerin gayretleri gibi kendi suçsuzluğunu ispat etmenin ve suçlu aramanın telaşıyla proleter devrimcilere sorumluluğu yıkmanın çabası içindedir. Olayların gerçek yüzünü açıklayan yazılarda bu iddiaların birçoğuna cevap verdiğimizden bunları bir daha tekrar etmeyi gereksiz görüyoruz. Ama yine de Halkın Sesi'nin bazı iddialarının nasıl fikir kıtlığı ve zavallılık içinde olduğunu göstermek için bazı gerçeklere dokunmakta yarar var:

Halkın Sesi dergisi proleter devrimcileri mitinge katılmaya çalıştıkları için suçlarken kendi yüzünü örtmeye çalışmaktadır. Halkın Sesi kendi flaması altında mitingde gözükmemesine rağmen birkaç kitle derneğinin flaması altında mitingte yeralıp almadığı açıklamaya muhtaç bir sorudur. Proleter devrimciler daha Tarlabaşı yolu üzerindeyken miting alanında, özellikle Cumhuriyet caddesi yakınında "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını bağıranlar kimlerdir? Polisler mi, ajan provokatörlermi yoksa başkaları mi? Geçelim.

Halkın Sesi dergisi, proleter devrimcilerin mitinge bir yürüyüş koluyla gelmelerinin tertibe zemin hazırladığını söyleyecek kadar da düşünce yoksulluğunun içindedir. 1 Mayıs tarihinden çok önce hazırlanan katliamın bir grubun katılıp katılmamasıyla değişebileceğini söylemek tamda MC'nin suçunu yumuşatma çabasıdır. 1 Mayıs katliamı açıkki uzun vadeli bir hazırlığın sonucudur. Polis 1 Mayıs günü hazırladığı tertibe belki de sadece birkaç rötüş yapmıştır. Ama Halkın Sesi'nin oportünist şefleri proleter devrimcileri bu çok "teknik" açıklamalarla mahküm etme çabası içindedir. Açıktırki MC'nin tertibi oraya proleter devrimciler gelse de gelmese de yapılacaktı. Gerici basının miting öncesi ve sonrası tavrından da belli olan nokta budur. İntercontinental oteli, Kazancı yokuşu, Sıraselviler ve Harbiye çıkışı vb. yerlerde tek bir proleter devrimci olmamasına rağmen gerici basın buralarda "maocuların" mevzilendiği, "miting alanına girenlerin bu-

De.sa.7.sü.7'de

1 Mayıs'ta yürüyüş koluna katılan bir grup proleter devrimci anlatıyor:

"1 Mayıs katliamı faşist diktatörlüğün planlı bir provokasyonudur"

1 Mayıs gösterileri sonrasında 34 kişinin katledilmesiyle sonuçlanan kanlı olaylar ülkemizdeki faşist diktatörlüğün planlı bir provokasyonudur. Bu gerçek bugün açıkça MC'nin yanında yer almayan herkes tarafından kabul edilmektedir. Miting sırasında alanda yer alan kişilerin hemen hemen hepsi böyle düşünmektedir. Miting alanında cereyan eden olaylar, görgü tanıklarının anlattıkları, olayların cereyan ediş biçimi herşey bu sonuca varmaktadır.

Gerek DİSK yöneticilerinin, gerek T"K"P, TSİP, TİP ve İGD-İKD gibi kuruluşların ve gerekse polisin ve gerici gazetelerin hala yürütmekte olduğu, olaylara "Maocuların sebep olduğu", "Maocu ajanların (!) CIA ve ülkemizdeki faşistlerle elele bu saldırıyı tertipledikleri", "Maocuların 1 Mayıs'ta kanlı bir katliama giriştiği", "solcuların birbirini kırdığı" gibi tezler, sadece şu sahte temele dayanmaktadır: "Maocuların alana girdiği ve çatışma çıkararak halkın üzerine ateş açtığı, mitingi bastığı" tezine...

Oysa gerçekler tam da bunun tersidir. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği gazetelerinin ve mitinge onlarla beraber katılan diğer kuruluşların pankartlarını taşıyan ve miting alanına Saraçhane meydanı yönünden gelen yaklaşık olarak 9.000 kişilik topluluk, değil alana girip ateş açmak, alana ulaşamamıştır bile.

1 Mayıs kanlı katliamı kesinlikle tek başına ele alınmamalıdır. Bu provokasyon ülkemizde MC hükümetinin kurulmasıyla hızlanan faşist diktatörlüğün tırmanışının, bağımsızlık, demokrasi güçleri halk güçleri üzerindeki baskının bir parçasıdır. Özel olarak seçimler meselesinin gündeme gelmesi ve erken seçim kararının alınması ile daha da artan provokasyonlar zincirinin bir halkasıdır.

Faşizmin halk güçleri üzerinde baskı, zulüm ve terörünün artmasının temelinde ise dünyada emperyalist-revizyonist sistemin, ülkemizde de hakim sınıfların içine düştüğü ekonomik ve siyasi buhran yatmaktadır.

Daha açık bir ifade ile hakim sınıflar ve emperyalist güçler tarafından düzenlenen bu provokasyonun amacı; 1. Ülkemizdeki proleter devrimcilerden başlayarak DİSK ve CHP'ne kadar uzanabilecek bir baskı ortamının yaratılması, 2. Ülkemizde hızla gelişmekte olan devrimci güçlerin prestijlerinin kırılması, 3. Seçimlerin yoğun bir baskı ve terör ortamında yapılabilmesi için uygun şartların yaratılması, 4. Hatta seçimlerin de ortadan kaldırılarak bir askeri-faşist diktatörlüğün şartlarının yaratılmasıdır.

PROVOKASYONA UYGUN ORTAMI YARATAN T"K"P TSİP, TİP, İGD-İKD VE BENZERİ KURULUŞLARIN VE DİSK YÖNETİCİLERİNİN BİRBUÇUK AYDAN BERİ SÜRDÜRDÜKLERİ KARŞI-DEVRİMCİ PROPAGANDADIR:

1 Mayıs günü uygulanan provokasyonun uzun vadeli, ince bir şekilde hazırlanmış planlı bir tertip olduğu anlaşılmaktadır. Polis alanda bu plana uygun bir şekilde yerleştirilmiş, Sular İdaresi, İntercontinental Oteli ve alanı çevreleyen diğer binaların üzerine silahlı adamlar yerleştirilmiş, alanı taramaları için silahlı adamlar bindirilmiş arabalar hazır edilmiştir. Bunların hepsi uzun vadeli işlerdir. 1 Mayıs günü miting başladığı zaman ise belki sadece son bir kaç teknik değişiklik yapılmıştır.

Öte yandan, provokasyonun üzerine oturtulmak istendiği "Mao'cu baskın" gerçekleşmemiş, çünkü Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği pankartlarını taşıyan topluluk alana girememiş ve Tarlabaşı'ndan gelen yolun oldukça gerisinde kalmıştır.

O halde provokasyona uygun şartları hazırlayan etkenleri 1 Mayıs'ın daha öncesinde aramak gerekir. Bu ise, yoğun bir şekilde yürütülen ve gerici-faşist-revizyonist gazeteler tarafından da körüklenen "Mao'cular alanı basacak, biz de onların hakkını avcuna vereceğiz, haklarından geleceğiz" propagandasıdır.

1. Bir aydan beri DİSK yöneticilerinin, TSİP, TİP İGD-İKD gibi kuruluşların temsilcilerinin TÖB-DER, TÜM-DER ve bunlar gibi kuruluşların yönetiminde yer alan revizyonistlerin bütün açıklamaları "Mao'cu"ların mitingi basacağı ve ancak ezileceği yönündedir.

2. Miting meydanında görevlendirilen DİSK ve İGD görevlileri bütünüyle bu şartlandırmanın etkisi altına alınmak isteniyordu. Görevlilere sopalar dağıtılırken, bunları "Maocu"ların kafalarında kırmaları öğütleniyordu. Miting öncesinde Spor ve Sergi Sarayı'nda yapılan son toplantılarda "Mao'cu"lara karşı mücadele andı içirtiliyor ve "Mao'culara Ölüm" sloganları atılıyordu.

3. Bu bir ay içinde iki kişi, biri Istanbul'da diğeri İzmir'de Halkın Kurtuluşu gazetesinin ve bu gazetenin görüşlerini savunan kuruluşların afişlerini asarken İGD'li beslemeler tarafından öldürüldü.

4. Devrimciler bu sene 1 Mayıs'ı ülkenin her yerinde mitinglerle kutlamak için hazırlıklara giriştiler, bunlardan Eskişehir, Diyarbakır ve İzmir mitingleri valilikler tarafından engellendi. DİSK yöneticileri ise valiliklerin kararlarını alkışlıyor ve "bazı anarşi heveslilerinin başka şehirlerde olaylar çıkarmak için miting düzenlediklerini ve bunların engellenmesini" öğütlüyordu. Oysa bu mitinglerden ikisi Ankara ve Adana'da yapıldı ve herşey büyük bir düzenlilik içinde cereyan etti.

Sonuç şudur ki, T"K"P, TSİP, TİP, İGD-İKD, DİSK yöneticileri ve benzerleri tarafından yürütülen ve gerici-faşist gazeteler tarafından yaygınlaştırılan ve körüklenen bu karşı-devrimci propaganda sonucunda bir çok insan "Mao'cuların mitingi basacağı ve DİSK görevlilerinin de onların hakkından geleceği" yönünde şartlanmıştı. 1 Mayıs sabahı, sıradan bir kimseye bugün ne olacak sorusunu sorduğumuzda alacağınız muhtemel cevap da aynı yönde olacaktı.

Öte yandan gene bu karşı devrimci propaganda ile çizilmeye çalışılan "Maocu" imajını alanda yaratmak son derece kolaydı. Bu hava içerisinde herhangi bir ateş hemen "Mao'culara" maledilebilirdi.

Nitekim gene öyle olmuştur. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği gazetelerinin taraftarları Tarlabaşı'nda alana ulaşamadan kaldığı halde plana uygun olarak davranılmış ve bunların alana girdiği ve halkın üzerine ateş açtığı söylenmektedir. Ancak gerçekler bu kadar kolay ortadan kaldırılamaz.

Yukarıda saydığımız partilerin ve yöneticilerinin yürüttüğü karşı-devrimci propaganda faşistlerin bu provokasyonu tezgahlamaları için uygun ortamı yaratmıştır. Öte yandan bu propaganda aynı zamanda herkesin gözünü beklenilen "Mao'cu" baskınına çevirmiş ve böylece faşistler dikkatlerden uzak olarak, sessiz sedasız bir şekilde hazırlıklarını yapabilmiş ve planlarını uygulayabilmişlerdir.

Oysa bu saptırılma yapılmasa ve bize karşı kullanılan güvenlik tedbirleri faşistlere, onların silahlı güçlerine ve ajanlarına karşı uygulansa idi; bu provokasyon büyük bir ihtimalle gerçekleşmeyebilirdi.

Yukarıda saydığımız unsurlar, CIA ve polis provokasyonuna uygun bir ortam hazırlamanın yanı sıra, halk kitlelerinin ufkunu karartmak ve dikkatleri başka bir yöne çevirerek asıl tehlikeyi, gerçek tehlikeyi gözlerden gizlemekten de sorumludurlar.

MİTİNG ÖNCESİNDE BİZİM TAVRIMIZ NE İDİ?

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazeteleri ve onlarla beraber hareket eden diğer unsurlar miting öncesinde tavırlarını çeşitli biçimlerde (gazete yazıları, basın bildirileri, el ilanları) ve defalarca açıkladılar. Biz saldırgan olmadığımızı ve olmayacağımızı, 1 Mayıs'ın kimsenin tekelinde olmadığını, diğer şehirlerde olduğu gibi bu günü Istanbul'da da kutlayacağımızı ve amacımızın sadece mitinge katılmak ve sloganlarımızı kullanmak olduğunu defalarca açıkladık. Mitinge gelirken de buna uygun bir şekilde hareket ettik.

Biz Türkiye halkının bilincini çarpıtmaya izin vermeyeceğimizi ve "Yaşasın Rusya" diye bağırılan yerde bizim de mutlaka "Ne Amerika, Ne Rusya, Yaşasın Bağımsız ve Demokratik Türkiye" diye bağıracağımızı, DİSK yöneticikliğinin bizi mitinge sokmamak şeklinde de yansıyan sosyal-faşist yüzünü teşhir ederek " Kahrolsun Faşistler" diye bağrılan yerde "Kahrolsun Faşistler, Sosyal-faşistler" diye bağıracağımızı, amacımızın böyle olduğunu belirttik.

Bu bizim en doğal hakkımızdır, özellikle 1 Mayıs gibi işçi sınıfının en önemli bir gününde en doğal hakkımızdır.

DEVRİMCİLER MİTİNG İÇİN TOPLANIYOR:

Amacımızın mitingi basmakla uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı mitinge katılmak üzere toplanmamızdan, miting alanına ulaşamadığımız Tarlabaşı'na kadar olanlardan da anlaşılacağı gibi son derece açıktır.

Biz 1 Mayıs sabahı üç yerde, Eminönü'nde, Topkapı'da ve Edirnekapı'da toplandık. Buralara ise çeşitli mahalle derneklerinden, gençlik derneklerinden ve diğer kuruluşlardan hareketle geldik. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği dergilerinin görüşlerini savunan işçilerin, öğretmenlerin, memurların ve gençlerin büyük bir çoğunluğu bu üç yerde toplandı.

Flamalarımız, bayraklarımız ve pankartlarımız açık bir vaziyette ve "Yaşasın 1 Mayıs", "İşçiler Birleşin" vb. sloganlar kullanarak bu üç yerden Saraçhane Meydanı'na doğru yola çıktık. Biz mitingi buralardan başlattık, yolumuz üzerinde bir çok kişi saflarımıza katıldı, yol boyunca bildirilerimizi dağıttık ve gazetelerimizi sattık. Topkapı ve Edirnekapı kolları Edirnekapı'da birleşti, üç kol ise aynı zamanda Pertevniyal Lisesi'nin önünde buluştu. Buradan hareketle Saraçhane Meydanına ulaştık.

DİSK "GÖREVLİLERİ" ÖNCE BİZİ ENGELLEDİLER:

Saraçhane Meydanı'nda DİSK görevlilerinin barikatı ile karşılaştık ve uzun bir zaman (1-1,5 saat kadar) karşı karşıya durduk. Burada hiç bir olay çıkmadı.

Saraçhane'de bizden başka Kurtuluş Sosyalist Dergi, TEP ve Proleter taraftarları, Bank-İş ve Kurtuluş Yolu (bunlar bizimle beraber hareket ettiler) ve DİSK'in Saraçha-

De.sa.7.sü.6'da

1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü bütün yurt çapında kutlandı

Ankara'da 1 Mayıs gösterisine 15.000 kişi katıldı

KADINIYLA, ERKEĞİYLE, İŞÇİSİ, MEMURU, ÖĞRETMENİ VE GENCİYLE 15.000 KİŞİ, 1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜNÜ TANDOĞAN ALANI'NDA ÇOŞKUN BİR ŞEKİLDE KUTLADI.

KİTLELER MİTİNG ALANINA GEÇ SAATLERDE TOPLANDIKLARI İÇİN YÜRÜYÜŞ YAPILAMADI.

MİTİNGDE HALKIN KURTULUŞU, HALKIN BİRLİĞİ VE HALKIN YOLU DERGİLERİ ADINA BİRER KİŞİ İLE 'KÜRT DEVRİMCİLERİNİ' VE TBP'Nİ TEMSİLEN BİRER KİŞİ KONUŞMA YAPTI. KONUŞMALAR SIK SIK "NE AMERİKA, NE RUSYA YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE","KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL FAŞİSTLER"," YAŞASIN 1 MAYIS" VB.SLOGANLARLA KESİLDİ.

MİTİNG GEÇ SAATLERE KADAR DEVAM ETTİ.

1 Mayıs'ta Tandoğan meydanını dolduran 15.000 kişi emperyalizme sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı hıncını haykırdı.

Valiler çeşitli bahanelerle Eskişehir, Kayseri, Denizli, Diyarbakır, İzmir, Trabzon ve Gaziantep mitinglerine izin vermedi

Meydanlarda mitingler, köylerde okullarda derneklerde toplantılar yapıldı

Gaziantep'te 1 Mayıs

Gaziantepli proleter devrimciler 1 Mayıs'ı bütün engellemelere rağmen kutladılar. Binlerce bildiri dağıtıldı, afiş asıldı, gazete dağıtıldı. GA-YÖD ve ÇİMSE-İŞ sendikasında iki kapalı salon toplantısı gerçekleştirildi. Şehrin her semtinde yazı yazılarak, kahvelere duvar gazetesi asılarak propaganda yapıldı.

1 Mayıs öncesi çalışmalar polisin yoğun kanunsuz engellemeleri ve saldırıları sonucu oldukça sınırlı kaldı. 20 gün önce başlayan kampanyaya halktan toplanan bağışlarla katkıda bulunulmaya çalışıldı. Yazılar yazıldı. Afişler için bildirim yapıldığı halde, polisler afişleme yapan arkadaşlarımızı otomatik tüfeklerle tarayarak, bir çoğunu tutuklayarak ilk saldırıyı başlattılar. Hiç bir gerekçe göstermeden miting iznini son güne kadar oyalayıp, ön seçim ve güvenlik gerekçesiyle iptal ettiler. Aynı şekilde gece için de izin vermediler. Sosyal-faşistler de güçleri oranında engelleme görevlerini yerine getirmek için çabaladılar. Afiş yırtma, yazı silme gibi faaliyetlerini devam ettirdiler.

Bütün bunlara rağmen 1 Mayıs'ın anlamını geniş işçi yığınlarına ulaştırmak için çalışıldı. Bir çok fabrika içersinde, okullarda ve şehir merkezinde "Yaşasın 1 Mayıs" dağıtıldı. Birçok yerde topluca okundu, tartışıldı.

1 Mayıs Günü bir sendika ve bir gençlik örgütünde toplanan işçiler ve gençler tarafından konuşmalar yapıldı, şiirler okundu, marşlar söylendi. Daha sonra her iki yerde toplanan devrimciler topluca bildiri ve gazete dağıtmak için bir araya geldiler. Şehrin kalabalık caddelerinde ve işçilerin yoğun bulunduğu semtlerde slogan atıp marşlar söyleyerek harekete geçtiler. Şehrin merkezinde bildiri dağıtan işçi ve gençlerden oluşan topluluk, daha sonra işçi semtleri olan Ünaldı, Yavuzlar, Düztepe semtlerine geçtiler. Coşkulu ve militan bir yürüyüş kolu oluşturarak, slogan ve marşlar söyleyerek işçi ailelerinin dinlenme yeri olan Düztepe çamlığına ulaşıldı, Davul, zurna çalındı, oyunlar oynandı, bildiriler dağıtıldı. Oradan da Nuri Pazarbaşı semtine geçildi. Marşlar söyleyen sloganlar atan sayıları 500'ü bulan devrimciler İlhan ve Mehmet yoldaşların katledildikleri yerde bir toplantı düzenlediler. Bir arkadaş konuşma yaptı. Marş söylendi. Saygı duruşunda bulunulduktan sonra, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele andı içildi. "Yaşasın Düztepe direnişimiz" ve "İlhan'lar Ölmez", "Memolar Ölmez" sloganları atıldı.

Semt caddelerinden geçerken halk büyük bir ilgi gösteriyordu. Gösterinin halktan büyük destek almasından korkan polis müdahale etmek istedi. Mehmet ve İlhan yoldaşları anan topluluğa yaklaştı. Fakat müdahale edemedi. Yürüyüş Hoşgör garajlar yönüne harekete geçti. Polis bu arada dağılınmasını, saldıracağını anons ediyordu. Bildiriler bitmeden dağılmama kararında olan devrimciler yürüyüşe devam ettiler. Garajlara gelindiğinde bildiriler ve gazeteler bittiği için dağılma kararı alındı. Ve topluluk dağıldı.

ONLAR HALKIN ÖFKESİ VE GURURUDUR

DENİZ GEZMİŞ

1947 yılında Sıvas'ta doğdu. Orta öğretimini sürdürdüğü Sıvas Lisesinden devrimci faaliyet sürdürdüğü için sürüldü. İstanbul Haydarpaşa Lisesinden ise Kıbrıs'ın bağımsız ve bloksuz bir ülke olması savunduğu için uzaklaştırıldı.

İstanbul'dayken bütün hayatını devrimci harekete hasretti. TİP üyesi olarak devrimci eylemlere katıldı. Ama TİP'in pasifist ve revizyonist çizgisini kısa zamanda kavradı.

1965 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine kaydoldu. Kısa zamanda öğrenci gençliğin mücadelesinin en önünde gençlik lideri olarak öne çıktı. 1968'de gerici Üniversite kanunun protestosu için eylemler düzenledi. Aynı yıl AİESEC toplantısında Amerikancı AP iktidarının başkanı Seyfi Öztürk'ü protesto ettiği için tutuklandı.

Amerikan 6. filosunun Türkiye'ye gelişinde Aren-Boran oportünizminin gençlik içindeki takipçilerinin barikatlarını aşarak, Amerikan askerlerini Dolmabahçe'de denize döken gençliğin anti-emperyalist mücadele-

De.sa.7.sü.1'de

YUSUF ASLAN

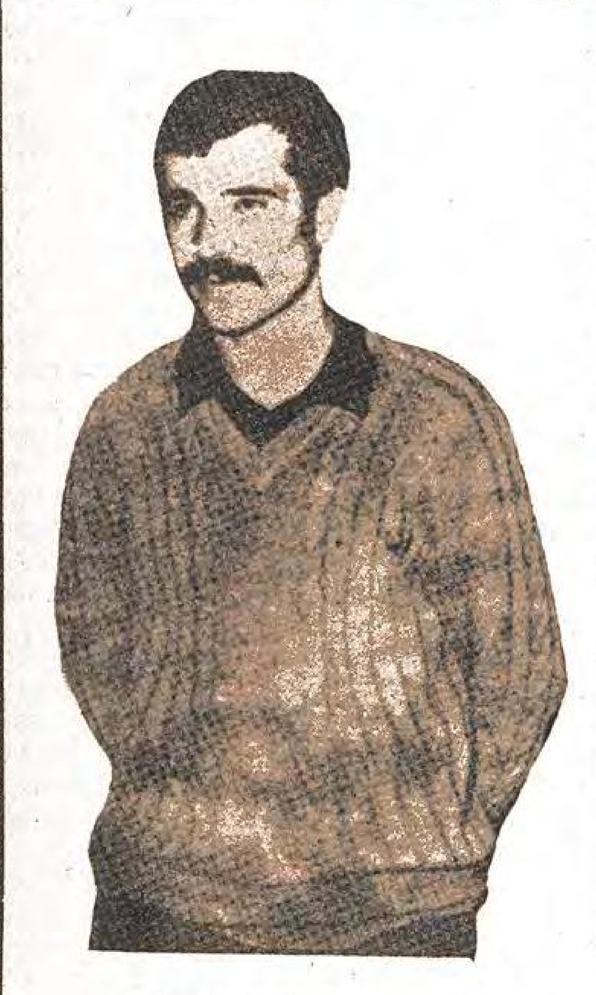
1947 yılında Yozgat'ta doğdu. 1966 yılında ODTÜ'ne girdiğinde gerici ideolojilerin etkisi altındaydı. Gençliğin devrimci mücadelesi onu bu etkilerden kısa zamanda kurtardı. Kıbrıs buhranı sırasında Cyrus Vance'ın Türkiye'ye gelişi sırasında ilk devrimci eyleme katıldı. Bu olayda yakalanarak cezaevine girdi.

Türkiye halkının kurtuluşu için daha aktif mücadele etmek için Sosyalist Fikir Kulübüne üye oldu. Bundan sonra gençliğin bütün devrimci mücadelesinin ön saflarında görev aldı. 1969'da CIA ajanı Vietnam kasabı Komer'in arabasının yakılmasında yakalandı ve uzun süre cezaevinde kaldı. Aynı yılın baharında ODTÜ'deki işgal eyleminde yine ön saftaydı.

1970 yılında AID deposunun yakılması üzerine yakalandı ve bir hafta boyunca işkence yapılmasına rağmen polise tek bir kelime söylemedi. Arkadaşlarının hiçbirini suçlamadı.

Aynı yıl Hüseyin yoldaşla beraber Filistin'e gitti. Buradan dönerken tekrar yakalandı. Günlerce süren işkenceye rağmen hiçbir suçlamayı ka-

De.sa.7.sü.3'de

HÜSEYİN İNAN

1949'da Sarız'da doğdu. Lisedeyken iyi bir devrimci tiyatro yazarı olmak istiyordu.

Kürt ve aleviydi. Milli ve dini baskılara, haksızlığa karşı daha o sıralarda mücadeleye başladı.

1966'da ODTÜ'ye girdi. ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübüne girdi. Daha sonra TİP'e kaydolan Hüseyin yoldaş bütün eylemlere aktif olarak katıldı. Köy çalışmaları yaptı. Toprak işgallerinde, grevlerde halkın yanıbaşındaydı.

1967 ortalarında bütün hayatını halkın kurtuluşu mücadelesine adamaya karar veren Hüseyin yoldaş 3-4 ay içinde bütün marksist eserleri okudu. Militan, savaşçı bir grup oluşturmak için Taylan Özgür, Yusuf Aslan yoldaşlarla ilişki kurdu. 1969 sonlarında TİP'in izlediği teslimiyetçi çizgiye karşı çıkarak istifa etti. 1969 sonlarında bir grup arkadaşıyla birlikte Filistin'e gitti. Daha sonra Türkiye'ye dönerken Diyarbakır'da yakalandı. 8 aylık hapishane yaşantısında o cezaevindeki Kürt emekçilerinin sevdisini kazan-

De.sa.7.sü.1'de

Revizyonizme, maceracılığa ve her türlü

Marksizmin kızıl yükseklere

"Bazıları bir zaman için meseleyi berrak göremeyebilirler, aldatılmış olabilirler veya bazı hatalar işleyebilirler. Fakat devrim yapmak istedikleri sürece, meselenin özünü öğrendikten ve revizyonizmin gerçek niteliğini tanıdıktan sonra, devrimci pratiklerinin akışı içinde eninde sonunda revizyonizmden kopacaklar ve Marksizm-Leninizmin safında yer alacaklardır"

MAO ZEDUNG

Modern revizyonizmle Marksizm-leninizm arasındaki çok yönlü mücadelenin her geçen gün daha da derinleştiği, modern revizyonizmin, özellikle Sovyet revizyonizminin bütün sapmaları ve her türden oportünizmi kendi yedeğine toplama faaliyetine hız verdiği günümüz koşullarında, geçmişimizi marksist-leninist bir tarzda eleştirme ve ileriye doğru kararlılıkla yürüme görevine daha da sıkı sıkıya sarılmalıyız.

Türkiye'deki koşulların bir sonucu olarak proleter devrimci saflarda bu gün esas tehlike sağ oportünizmdir. Sağ oportünizmin güçlenmesine geçmişe bakışta işlenen hatalar da büyük ölçüde yardımcı olmuştur. Bu açıdan ele alındığında da geçmişimizi marksist-leninist bir tarzda eleştirme ve ileriye doğru kararlılıkla yürüme görevine sıkı sıkıya sarılmamız gerektiğini görmekteyiz. Bu sağ oportünizme karşı mücadelemizde zorunlu bir görevdir.

Proletaryanın bağımsız siyasetinin ve çizgisinin inşası sürecinde bulunuyoruz. Geçmişin olumlu, ihtilalci yönünü mutlaka bu inşaya temel almak ve geçmişin uzlaşmacı, devrimci olmayan yönünü de mutlaka bu çizginin dışına atmak görevleri zorunlu olduğu için de geçmişimizi marksist-leninist bir tarzda eleştiri faaliyetini sürdürmeli ve eleştiriyi derinleştirmeliyiz.

1971 HAREKETİ HANGİ KOŞULLARDA DOĞDU?

1969-70'lere gelindiğinde kapitalist-revizyonist dünyada genel bunalımı iyice derinleştiren ekonomik ve siyasi krizler söz konusuydu.

Türkiye de emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülke olarak bu durumdan alabildiğine etkileniyor, emekçi halkımızın sırtındaki sömürü kamburu, buhranın yüküyle daha da çekilmez bir hal alıyor, sömürünün acımasız ve dizginsiz yoğunlaşması kitlelerin kendiliğinden eylemlerle direnmelerine, başkaldırmalarına onlarda düzene muhalefet etme sezisinin gelişmesine yolaçıyordu.

1960'lar dünyada devrimci dalganın misli görülmemiş bir şekilde yükseldiği bir dönemdi. Afrika, Çin Hindi, Latin Amerika'da kitleler mücadele bayraklarını yükseltiyor ve emperyalizmin yıllardır havada gezen burnunu yere sürtüyorlardı. "Her şeye kadir" emperyalist ABD gittikçe prestij kaybediyor ve onun "kağıttan bir kaplan" olduğunu bütün halklar sosyal pratiğin içinde öğreniyorlardı. Türkiye'de emekçi halk da dünyadaki durumdan etkileniyor ve öndersizliğe, bütün barikatlara rağmen dünyadaki devrimci dalgadan etkileniyordu.

İşte bu nedenlerle Türkiye'de de yıllardır egemen olan feodal-burjuva ideolojilere ve onun işçi sınıfı hareketi içindeki bir yansıması olan revizyonizme alternatif olarak devrimci düşünceler gelişmeye, daha doğrusu devrim yapma arzusunu taşıyan ileri unsurlar bu ideolojilere tepki geliştirmeye başladılar. Türkiye'de devrim yapmanın yolu aranmaya, hakim sınıfların ideolojile-

GEÇMİŞİ DEVRİMCİ TARZDA AŞAMAYANLAR REVİZYONİZMİN YEDEĞİNE DÜŞTÜLER

Türkiye'deki siyasi hareketler için bir ayıraç görevi yapan 1971 hareketi ve yenilgisi, bir kısım küçük burjuva aydınını da revizyonizmin yanına itti. Kurtuluş Sosyalist Dergi, Devrimci Gençlik, Emeğin Birliği gibi hareketler 1971 hareketindeki proleter yönü ortadan kaldırdılar, sadece bu hareketin temelindeki revizyonist tezleri bıraktılar.

KSD, Devrimci Gençlik, Emeğin Birliği vb. '71 yenilgisinden sonra marksizm-leninizme sarılma, onun olumlu olan yönünü geliştirme yolunu seçen devrimcilerin geçmişi inkar ettiklerini söylerken aslında kendi oportünist yüzlerini kitlelerden gizlemeyi amaçlamaktadırlar. Onlar 71'lerden sonra geliştirdikleri siyasi tezlerle, uyguladıkları çalışma tarzı v.s. ile 71'de proleter olan yönlere gözlerini kapamışlar ve vargüçleriyle arta kalan revizyonist tezlere sarılmışlardır.

KSD, Devrimci Gençlik v.b. gibi hareketler bugün geçmişin mirasını paylaşmaya çalışan oportünist tekkeler durumundadır. Onlar 71'de özellikle Mahir Çayan ve arkadaşlarının geliştirdiği "öncü savaş", "üçüncü bunalım dönemi" v.b. gibi tezleri o hareketin mirasına sahip olmak için savunmakta, aslında bu küçük burjuva ihtilalci tezleri savunmanın gereğini yerine getirip, onları hayata geçirmemektedirler.

'71 hareketinin yiğitliği, cesareti, dürüstlüğü, boyun eğmezliği ile halk kesimleri ve özellikle gençlik içinde kazandığı saygınlıktan, sempatiden yararlanmak isteyen bu oportünist akımlar geçmişe lafta toz kondurmamaktadırlar. Ama onlar bu hareketin anti-revizyonist özelliğini, proleter mücadeleci yanını gözlerden gizleyerek geçmişi bütünüyle inkâr etmektedirler. Siyasi bir hareket olarak anti-revizyonist olan '71 hareketinin sözde takipçisi olduklarını iddia eden bu akımlar şimdi revizyonizmin yedeğinde yürümekte, onların ağzıyla devrimcilere saldırmakta, sosyal-faşistlerin "Mao'culuk" korosuna onlar da katılmaktadırlar. Mitinglerde, gösterilerde sosyal-faşistlerin koruyuculuğunu yapan, sosyal-faşistlerin bayrağı altında devrimcilere saldıran -Ankara 5 Şubat mitinginde olduğu gibi- bu oportünistler geçmişin takipçisi değil sadece mirasyedisidirler.

1971 hareketinin bütün ihtilalci özünü törpüleyen, proleter yanını hasıraltı eden KSD, Devrimci Gençlik, Emeğin Birliği v.b. gibi hareketler 71'in yiğit savaşçılarının gölgesine sığınıp ayakta kalmaya, halkın özellikle gençlik kesiminin devrimci duygularını sömürerek, revizyonist tezlerini aşılamaya çalışmaktadırlar.

Onlar bu yolda yürüdükleri sürece, karşı-devrimci cepheye, revizyonizmin saflarına iyece yerleşeceklerdir.

revizyonistler, şimdi de devrimci mirasa sahip çıkıyor

Yılların revizyonist partisi Tep'in görüşlerini savunan "Bağımsız Türkiye" adlı dergi geçtiğimiz aylarda kendince yeni bir atılım başlattı. Dergisinde "DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) geleneği yaşayacak!","DÖB geleneği sahipsiz değildir!" gibi tehditkar başlıklar atarak, Türkiye siyasi hareketi içinde hiçbir prestije sahip olmayan TEP, sinsi revizyonist tezlerinin etkilediği alanı genişletmek amacıyla devrimcilere saldırıya geçti TEP Deniz, Yusuf, Hüseyin gibi halkın büyük bir sevgi ve sempati beslediği devrimcilere sahip çıkarak yıllardan sonra tekrar dirilmek istemektedir.

Uzun süredir Türkiye'deki devrimci harekette yaptığı tahribatları, verdiği zararları unutulan Mihri Belli, cuntacı, revizyonist tezlerini piyasaya sürmeye, canlanmaya heveslidir. Uzun yıllar ordu darbelerine cuntalara bel bağlayan, burjuvazinin devrimciliği üzerine hayaller yayan, sınıf işbirlikçiliğini savunan Belli, Hikmet kıvılcımlı gibi diğer revizyonistlerle birlikte uzun yıllar Türkiye'de devrimci düşüncelerin ortaya çıkmasını engellemeye çalışmış, ortaya çıkan hareketlerin üzerine ölü tohumları serpmiştir.

Şimdi, kendisine ve diğer oportünist, revizyonist, pasifistlere karşı uzlaşmaz bir mücadele veren Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların ölümünden 5 yıl sonra "Bizimdir Deniz" diyor Mihri Belli "DÖB geleneğini biz yaşatacağız!"

Dergide yer ayan yazılardan birinde şöyle deniyor. "Bizim yıllarca omuzdaşlık ettiğimiz Deniz'i, bugün pekin çizgisine yamanan kişilerin bayrak olarak kullanmak istemelerini, onu bir yandan troçkistlikle suçlayıp ötey yandan onu sahiplenmelerini eleştirmemizi bu arkadaşlar doğru bulmadılar" (Bağımsız Türkiye Sayı 10)

Geçmişini eleştirilmesindeki amacı kavrayamayan, "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" ve en iyi cevabı Deniz yoldaşın mücadelesi vermektedir. O yaşadığı sürece yılgınlığa, pasifizme, oportünizme karşı mücedele etti.

Deniz Gezmiş Mihri Belli'nin cuntacı siyasi çizgisine, milliyetçiliğine karşı tavır aldığından ondan ayrı bir hareket içinde yeralmıştır. Bizzat ayrı bir hareket olması bunun en iyi kanıtıdır.

Onun anısı halka ve devrimcilere aittir.

8 Mayıs Dünya Anti-Faşist Mücadele Gününde

Faşizme, sosyal faşizme ve savaş tehlikesine karşı mücadele edelim

9 Mayıs 1945 Alman faşizminin kesin yenilgiye uğratılması, dünya anti-faşist birleşik cephesinin büyük ve tarihi bir zaferi olmuştur.

Bu zafer, Avrupa, Asya, Afrika, Okyanusya ve Amerika'nın halklarının proletaryanın önderliğinde verdikleri ortak mücadelelerle kazanıldı.

Avrupa cephesinde özellikle Sovyet halkının kahraman ve yılmaz mücadeleleri diğer halklara cesaret ve umut kaynağı oluyordu.

Sovyet, Arnavutluk, Yugoslavya, Romanya, Polonya, Çekoslovakya halklarının ve işgal altındaki batı Avrupa halklarının ortak savaşı düşmanın yerle bir edilmesinin tek garantisi olmuştur.

Asya'da ise Çin, Kore ve diğer ülkelerin halklarının yürüttükleri uzun süreli silahlı mücadeleler Japon faşizminin yenilmesinde belirleyici oldu. Başkan Mao "İkinci Dünya Savaşının zaferle sonuçlanması, işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluşu için daha geniş imkanlar sağladı ve ona doğru götüren, somut gerçekçi yollar açtı." demekteydi.

9 Mayıs 1945'ten bu yana geçen 32 yıl sürekli olarak bu tesbiti doğruladı. Emperyalist dünya sistemi bu süre içinde ağır darbeler yedi. Ezilen ulus ve halkların kurtuluş mücadelelerinin alevleri bütün dünyayı sardı.

Fakat Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin proletarya diktatörlüğünü yıkarak kendi (sosyal) faşist diktatörlüğünü kurması, Sovyetler Birliği'nin emperyalist bir devlet haline dönüşmesi, devrim cephesinde önemli bir gedik açtı. Ve faşizme karşı zaferin daha çetin ve kesin yollardan kazanılacağını ortaya koydu.

Bu günün koşullarında, iki süper devlet Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi, Amerikancı faşizm ve sosyal-faşizm, Japon, İtalyan ve Alman faşizmlerinin mezarından hortlamıştır ve yeni bir dünya savaşı tehlikesi ile faşizmin ve sosyal-faşizmin dünya çapında yaygın zulüm ve terörünün artması tehlikesi yeniden dünya proletaryası ve halklarını tehdit etmektedir.

Fakat, emperyalizm, faşizm ve sosyal-faşizm sadece ölmeye mahkum birer kağıttan kaplandırlar.

Savaş tehdidinin ve dünya çapında faşistleşme eğiliminin artmasına karşı dünya proletaryası ve ezilen ulus ve halklar geçmişin anti-faşist mücadelelerinin şanlı örneklerinden yararlanarak davalarında daha da ileriye gitmeye hazırlanacaklardır. Bu bakımdan bu günkü koşullarda 9 Mayıs, faşizme ve sosyal-faşizme, emperyalist savaş tehdidine karşı dünya birleşik cephesi bayrağının yükseklere çekildiği bir mücadele günü olmaktadır.

9 Mayıs 1977'de, 9 Mayıs 1945 te proletaryanın ve dünya halklarının kurtuluşu için mücadelede canlarını kaybeden on milyonlarca emekçi ve devrimciyi saygıyla selamlıyoruz. Onların bıraktığı devrimci geleneği sürdürerek yemin ediyoruz ki, faşizm ve sosyal-faşizm, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmi bir daha çıkmamak üzere mezarlarına sokacak, savaş ve faşizm adlı canavarları bir daha hortlayamayacak şekilde yokedeceğiz.

6 Mayıs'ta fabrikada, tarlada, okulda, meydanlarda üç yoldaşı analım

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için canlarını verdikleri 6 Mayıs, faşizme karşı birlik ve mücadele günü olarak halkın davasına hizmet ediyor.

Türkiye halkı onları gösterilerde, yürüyüşlerde, ağıtlarda, resimlerde ve şiirlerde yaşatıyor. Fedakar ve çileli analarımız adı Hüseyin, Yusuf, Deniz olan çocuklarıyla onları kalplerine gömüyorlar. Gelinlik bacılarımız onların resimlerini çeyizlerinin içinde saklıyor.

Türkiye halkı her 6 Mayıs'ta onları unutmadığını gösterdi. Her 6 Mayıs isyan türkülerinin söylendiği günler oldu. 1975'de Bursa'lı işçiler yakalarında üç yiğidin resmiyle işbaşı yaptılar. Ankara'nın gecekondularında emekçi halk Deniz, Yusuf, Hüseyin'in resimleri olan afişleri sabahlara kadar nöbet tutarak bekledi. İzmir'de tütün işçileri 1976 yılının 6 Mayıs'ında işbaşı yapmadılar. İstanbul işçileri gecekonduların duvarlarına onların son sözlerini yazdı. Binlerce köy, onbinlerce yoksul köylü her 6 Mayıs'ta sömürü ve zulme karşı isyan bayraklarını daha da yükseltti.

Türkiye'nin yiğit gençliği onların kararlılığını, halka bağlılık ruhunu kendisine rehber etti.

Bu 6 Mayıs'ta da Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşlara layık olabilmek için faşizme ve emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltelim.

Gösteriler, yürüyüşler, toplantılar düzenleyerek fabrikada, tarlada, okulda halkın isyan bayraklarını dalgalandıralım.

6 Mayıs devrimcilerin geçmiş mücadeleyi gözden geçirmelerinde ve mücadele yollarını yeniden değerlendirmelerinde daha güçlü bir adım olsun.

DARAĞAÇLARININ, KATLİAMLARIN, ZİNDANLARIN HESABINI SORMAK İÇİN;
HALKIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN;
6 MAYIS'I MÜCADELE VE BİRLİK GÜNÜ OLARAK ANMAK İÇİN İLERİ!

gerici akıma karşı mücadele edelim

bayrağını daha da çekelim

rinden ve onların kuyruğunda ve hizmetindeki ideolojilerden kopmanın yolu aranmaya başlanmıştı.

Devrim yapma arzusuyla dolu olanlar bir safta toplanmaya başladılar.

İşte '71 in doğuşunun koşulları bunlardı.

Ve '71 hareketi, bu anlamda revizyonizme ve bütün karşı- devrimci teslimiyetçi, uzlaşmacı çizgilere bir tepki olarak gelişti.

Bir safta devrim yapma arzusuyla dolu olanlar toplanıyor, bir diğerinde de onları bastırmak, uyuşturmak, yoketmek ve böylelikle kitleleri sınıflı sömürülü düzene köle bırakmak isteyenler toplanıyorlardı. Budönemde, Türkiye'de oportünizm (revizyonizm ve bütün sapmalar), pasifimzm, teslimiyetçilik,uzlaşmacılık; TİP, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli gibi yuvalardan kokuşmuş tezlerini kusmaya, devrimci düşüncelerin yayılmasını baştan boğazlayarak durdurmaya çalışıyordu.

'71 hareketi bu köstebeklere,bu sinsi düzen savunucularına onların siyasetlerine ve ideolojilerine bir tepki olarak doğdu. 1971'in ihtilalcileri revizyonizme, oportünizme, teslimiyete karşı büyük bir kin ve nefret duyuyorlardı.

Fakat 1971 devrimcileri tek doğru yol olan marksizm-leninizmden henüz çok uzaklardaydılar. Onlar her zaman marksizm-leninizm yolunda yürüyeceklerini söylediler ve bu yolda büyük bir dürüstlük ve fedakarlıkla çalıştılar. Onlar devrim yapma arzusunu her zaman içlerinde taşıdılar. Fakat, 50 yılın cürufunun içinden çıkıp doğru yolu seçmek, bilimsel sosyalizmi kavramak bir anın meselesi değildi. Revizyonizmin, oportünizmin her çeşidinin bütün gerici ideolojilerin etkisinden kurtulmak bir an meselesi değildi. Bu uzun ve meşakkatli bir yoldu.

Bu nedenle 1971 hareketi marksizm-leninizm damgasını kendisine vuramadı, revizyonizmden her türlü gerici ideolojiden arınamadı.

Bu hareket sınıfsal niteliği itibariyle küçük burjuva ihtilalci bir hareket olarak kaldı.

1971 HAREKETİ MARKSİZM-LENİNİZMİ BAĞRINDA TAŞIYORDU.

Bütün oportünist ve revizyonistler 1971'e saldırırlar. Bu gün de en başta sosyal-faşistler olmak üzere tüm revizyonistler ve dönekler, başta Halkın Sesi olmak üzere bütün oportünistler 1971'e saldırıyorlar.

Açık veya gizli biçimlere bürünen bu saldırıların hepsi aynı hedefe vurmaya çalışmaktadır. 1971'in devrimci yönü. Düzeni yıkmak için fedakarca, kararlılıkla yol arayan yönü.

İşte bu yön, bu gün Türkiye'nin geleceğini aydınlatan kızıl güneşin filizlerini bağrında taşıyan yöndü.

Bir de bütün devrimci yükselişlerde olduğu gibi, dalganın savurduğu molozlar 1971 hareketinin için de bulunuyordu. Bunlar da 1971 hareketinin içindeki sağ, çürüyen,eskiye bağlı yanı oluşturuyordu.

Karşı-devrimcilerin, döneklerin sağcı ve sözde "sol"cu oportünistlerin suni teneffüsle yaşatmaya çalıştıkları, modern revizyonistlerin de alicenap desteğini alan yan işte bu yöndür.

Bizler, proleter devrimciler geçmişin devrimci yönünü marksizm-leninizmin evrensel gerçeği ile birleştirerek ileriye doğru gitmek için, acımasızca bu çürüyen yöne vurmakta ve ondan kendimizi kurtarmakta kararlıyız. Geçmişin devrimci yanını yaşatacak ve onun marksizme yönelişi önündeki bütün engelleri aşacağız. Bunu başarabilmek için de eleştiri-özeleştiri silahını hedefe çevirip şaşmadan ateşlemeye her zaman kararlı olacağız.

1971 ELEĞİ

1971 deneyi bir anlamda bir ayıraç, bir elek rolü oynamıştır. Dev-

De.sa.7.sü.1'de

Bugün esas tehlike revizyonizm ve sağ oportünizmdir

Devrimci saflarda esen sağcı rüzgarı alt edelim

1971 döneminde kabaran küçük burjuva ihtilalci hareketten bu yana hemen herkesin gözünü korkutan tek tehlike "sol"culuktur. Bütün revizyonistler sabah akşam "goşizm"i lanetlemekte, Aydınlık gibi sağ oportünistler yatıp kalkıp maceracılığa küfür etmektedirler.

Revizyonizmin "goşizm", Aydınlık reformizminin "maceracılık" yaygaraları kendi sağcı yüzlerini gizlemeye yöneliktir ve şimdilik bu amaca hizmet etmektedir. Revizyonizm ve sağ oportünizm her kıpırdanışta sözde "sol"culuğa saldırıya geçmekte,"sol"a karşı mücadele altında sağcı ve pasifist zehirlerini yaymaktadırlar. Revizyonizm ve sağ oportünizm maceracılığı güçlü göstermek amacıyla 71 döneminin sözde siyasi temsilcisi bütün akımları "goşist" ilan etmekte ve sonra kendi inşa ettikleri bu hayal şatolarına hücuma geçmektedirler. Halbuki bugün 1971 döneminin küçük burjuva ihtilalci çizgisini savunduğunu iddia edenlerin, bütün ihtilalci yanı törpüleyip, Sağcı ve teslimiyetçi bayraklara sarılmasının üzerinden çok zaman geçmiştir. Bu hareketler ya revizyonizme doğru hızla yol almakta ya da lafta keskinliği sürdürüp, gerçekte teslimiyetçi ve pasifist bir hat izlemektedirler.

Bugün Türkiye devrimci hareketi için esas tehlike hızla esen sağcı rüzgarlardır. Siyasi mücadelenin çeşitli alanlarında ve siyasi eylemin birçok dalında hakim olan revizyonizm, reformculuk ve sağ oportünizmdir. Örgütlenmede legalizm ve menşevizm; milli meselede ezen ulus milliyetçiliği; köylü ve toprak meselesini pratikte küçümseme ve sınıf uzlaşmacılığı hala geniş kesimleri etkileyen Sağcı düşüncelerdir.

Devrimci hareketimiz içinde her dönem büyük etkinliği olan sınıf işbirliği teorileri şimdi çok daha açık biçimde savunulmakta ve hayata geçirilmektedir. Sağ oportünizmin estirdiği rüzgar elli yıllık reformizmi, özellikle de 1965-70 döneminin Mihri Belli'ciliğini yeniden diriltmiştir. Artık sağ oportünizm geçmişte olduğu gibi "asker-sivil aydın zümre" gibi sahte ama süslü örtülere gerek duymadan açıktan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarıyla sınıf işbirliğinin en azılı teorilerini icad etmektedir.

Türkiye'de sağ sapmanın köklü bir temeli de vardır. Devrimci hareketimiz uzun yıllar reformizmin sultası altında kalmıştır. Şefik Hüsnü döneminin sağ oportünist tezleri, TİP'nin ve Mihri Belli'nin parlamentarist, darbeci ve milliyetçi siyasi çizgileri şimdi başkalarının şahsında güçlü bir biçimde yaşamaktadır.

Mihri Belli'nin, Kıvılcımlı'nın revizyonist siyasi tezleriyle mücadele eden 7-8 yıl sonra bugün yine Türk ordusunun devrimci potansiyeli (!), ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı vb. gibi en temel meseleler yeniden tartışma konusu olmaktadır. Örgütlenmede görünüşteki bütün keskinliğe rağmen menşevizm hala yaygındır. Hakim sınıfların karakteri konusunda 1960'ların pembe hayalleri yeniden hortlamıştır. Hemen herkes tekelci burjuvazi ve toprak ağaları içinde Türkiye devriminin gelişmesine hizmet edebilecek "liberal" klikler aramakta ve ne yazık ki bulabilmektedir!

Ayrıca özellikle Aydınlık oportünizminin göstermek istediğinin aksine modern revizyonizmin işçi sınıfı hareketi için yalnızca siyasi bir düşman olmakla kalmamakta hala ideolojik etkileri devrimci hareketin içinde güçlü bir biçimde yaşamaktadır. Modern revizyonizmin bütün tezleri şu veya bu ölçüde hemen her siyasi akımı etkilemektedir. Bizzat Aydınlık oportünizminin varlığı revizyonizmin devrimci hareket içindeki gücünün ifadesidir. Modern revizyonizmle reformculuk arasındaki bağ en açık biçimde Aydınlık'ın sınıf işbirlikçisi siyasi hattında görülebilmektedir. Öte yandan revizyonizmin ve sağ oportünizmin her türden "orta yolcuları" derinden etkilemesi de bu akımların gücünü daha da iyi göstermektedir.

Türkiye işçi sınıfının siyasi hareketine uzun yıllar hakim olan reformcu, sosyal-şoven ve sınıf uzlaşmacısı akımların varlığının üstüne 12 Mart faşist terörünün yarattığı yılgınlık, revizyonizmi ve sağ oportünizmi daha da güçlendirmiştir. Maceracılık kendine doğru bir yol bulamadığı an kısa zamanda teslimiyete ve aşırı sağcılığa dönüşmüştür. Yine aynı şekilde 1971 döneminin maceracılığına, küçük burjuva ihtilalci hattına karşı mücadele edilirken reformculuğun gözardı edilmesi sağ oportünizme güç vermiş ona itibar kazandırmıştır.Sağ oportünizm uzun zaman maceracılığın ve sözde revizyonizmin eleştirisi perdesi arkasında kendini gizliyebilmiştir.

Bugün elbette Türkiye'de maceracılığı bütünüyle savunanlar ve 71 hareketinin siyasi çizgisini izleyenler veya izlemek isteyenler vardır. Ama maceracılık bizzat sosyal pratik tarafından mahkum edilmiş ve zayıf düşürülmüştür.

Ayrıca Türkiye devrimci hareketinde güçlü bir Troçkist ve "sol"cu çizgi ve böyle köklü bir gelenek de yoktur. Türkiye ne Rus devrimci hareketi gibi kuvvetli bir Narodnizmle ne de Güney Amerika ve Batı Avrupa gibi Troçkizmin ve yeni Troçkizmin tarihi geleneği ile karşı karşıyadır. Tersine Türkiye devrimci hareketi içinde maceracılık revizyonizmin ve sağ oportünizmin temelinde ve onun günahı olarak doğmuştur. Bugün de onların tezleri üzerinde ve onların günahı olarak yaşamaktadır.

Ülkemizde maceracılığa karşı mücadelenin yolu da herşeyden önce ona hayat veren sağdaki bataklığı kurutmaktan geçmektedir. Bugün proleter devrimciler önündeki temel görev revizyonizme ve sağ oportünizme karşı mücadeledir. Türkiye toprağı üzerinde marksizmin gelişip güçlenmesi ancak marksizm-leninizmin bu azılı düşmanlarının altedilmesiyle gerçekleşebilecektir.

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

AVNİ GÖKOĞLU

Yiğit ve fedakar devrimci Avni Gökoğlu 2 Mayıs 1973'de Suriye sınırındaki jandarmalarla giriştiği çatışmada vurularak katledildi.

Avni Gökoğlu bütün hayatını devrime, halkın kurtuluşu haklı kavgasına adamış fedakar, inanç dolu, dürüst bir devrimciydi. Urfa'nın Suruç ilçesinde doğan Avni yoldaşımız daha ortaokul sıralarında Kürt ulusu üzerinde uygulanan milli zulme karşı koymaya başladı. Daha sonra da devrimci safların yılmaz bir militanı oldu.

O, çoşkun bir enternasyonalist ruhla doluydu. 12 Mart askeri faşist darbesinden sonra Filistin'e geçerek, haklı kavgalarında Filistin halkıyla aynı saflarda çarpıştı.

Avni yoldaş, hayatının sonuna kadar halkının kurtuluşu için her an canını vermeye hazır olarak yaşadı ve mücadele etti

Anısı önder olsun!

NİYAZİ YILDIZHAN

Niyazi yoldaşımız 4 Mayıs 1972 günü jandarmalar tarafından kurşuna dizilerek öldürüldü.

Niyazi, üç yoldaşının idam kararının infazına iki gün kala, onları kurtarmak, tekrar halkın devrimci mücadelesine kazanmak için bir grup arkadaşıyla birlikte, faşist jandarma komutanı Kemalettin Eken'i kaçırmak istedi. Ama eylem başarısızlıkla sonuçlandı. Polisler ve jandarmalar tarafından sarılan Niyazi yoldaş bir eve sığındı. Teslim olduktan sonra jandarmalar kurşuna dizerek öldürdüler.

O, yoldaşlarına bağlılığı için can verdi. Anısı mücadelemize ışık tutsun!

Avni Gökoğlu'nun annesi:

Şimdi binlerce Avni var saflarımızda

YİĞİDİM, BİRİCİK OĞLUM AVNİ; SEN GENCECİK YÜREĞİNLE SÖMÜRÜYE, ZULME, MİLLİ ZULME, FAŞİZME, EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE SONUNA KADAR YİĞİTÇE KARŞI KOYDUN. FEDAKARLIĞIN, HALKINA OLAN SONSUZ BAĞLILIĞIN, DEVRİME, KURTULUŞA OLAN İNANCIN, TÜRKİYE HALKININ KURTULUŞU İÇİN VERDİĞİN KARARLI MÜCADELE BUGÜN HALA DİLDEN DİLE DOLAŞIYOR, DEVAM EDİYOR. SEN FİLİSTİN HALKININ MÜCADELESİNE KATILDIN. SENİN İÇİN KÜRTÇE, ARAPÇA AĞITLAR YAKILDI. SENİ YOK ETTİKLERİNİ, SURİYE SINIRINDA KATLETTİKLERİNİ SANAN FAŞİSTLER ALDANIYORLAR. SEN ARAMIZDA YOKSUN BELKİ, AMA ŞİMDİ BİNLERCE AVNİ VAR SAFLARIMIZDA...

"Halkın Sesi"nin oportünist geçmişi ve maceracılık

Halkın Sesi dergisi bugüne kadar maceracılığa karşı izlediği siyaset ve takındığı tavırla da ilkesizliğini,ikiyüzlülüğünü ispat etti. Halkın Sesi'nin oportünist şefleri hiçbir ilke ve istikrar tanımadan maceracılığa karşı tutum aldılar. Kimi zaman tekke için parsa toplamak amacıyla küçük burjuva ihtilalciliğine övgüler düzdüler. Hatta aşırı sağcı siyasi çizgilerini ve pratiklerini örtbas etmek için maceracı şiarların keskinliğinin arkasına saklandılar. Ama iş revizyonist-reformist çizgiyi ve bu sağcı özü gizlemeye gelince özellikle 1971 hareketine faşistlerin ve revizyonistlerin diliyle saldırmaktan geri kalmadılar. Daha da ileri giderek 1971 hareketinden söz açarken 12 Mart döneminin sıkıyönetim bildirilerini kaleme alanlardan daha pervasız davrandılar. 1971 döneminde küçük burjuva ihtilalci bir hat izliyenlere hiçbir siyasi muhtevası olmayan suçlamalarla saldırdılar. Tıpkı Tercüman ve Son Havadis gibi faşist yayın organlarının diliyle "bakkal, eczane soyguncusu"," çocuk kaçıran" vb. sözler bile Halkın Sesi dergisinde sözde 1971 hareketinin eleştirisiyle ilgili olarak yer aldı.(Bkz. Halkın Sesi Sayı 63 ve 64)

Ama aynı kişiler 1971 hareketinin yarattığı devrimci potansiyeli toplamak için bu dönemin önderlerini hiçbir eleştiriye tabi tutmadan yüceltti, onları örnek devrimciler olarak gösterdi. (Bkz. Halkın Sesi Sayı 4 ve 55) Örneğin Deniz Gezmiş için kaleme alınan bir yazıda onun Aren- Boran oportünizmine karşı nasıl bir tepki duyduğu uzun uzun anlatılmakta ve şöyle denmektedir: "Deniz arkadaş, revizyonistlerin devrim yolunu reddeden ve barışçı geçiş hayalleri yayan tutumlarına karşı bütün devrimciler gibi haklı bir öfke duyuyor, revizyonistlerin bu konudaki safsatalarını nefret ve alayla karşılıyordu " (Halkın Sesi Sayı 4 ve 12)

HALKIN SESİ'NİN MACERACILIĞA KARŞI SÖZDE MÜCADELESİ

Halkın Sesi yazarları uzun bir süredir "proleter devrimci" bir çizgiye sahip olduklarını iddia etmektedirler. Ama onların bu iddialarını ispatlayacak tek bir kanıt yoktur. Tersine devrimci hareketin yakın tarihi Halkın Sesi yazarlarının nasıl darbeciliğin bilimini yaptıklarını, revizyonizmi nasıl ortodoksça savunduklarını göstermiştir.Ama bu kibirli burjuva aydınları yine de "proleter devrimci" bir geçmişe sahip oldukları iddiasındadırlar. Aynı iddiayı maceracılığa karşı mücadele ettikleri ve maceracılıktan, azade oldukları noktasında da sürdürmektedirler.

Halkın Sesi'nin maceracılığa karşı mücadele yürüttüğü doğrudur. Ama önemli olan bu mücadelenin yürütülmüş olması değil onun hangi temelden kalkarak sürdürülmüş olmasıdır. Belirleyici olan bu eleştirinin amacı ve muhtevasıdır.Yoksa bugün revizyonistler de, proleter devrimciler de hatta CHP reformistleri de maceracılığa karşı eleştiri yöneltmekte, onunla kendi usulleriyle mücadele etmektedirler. Kesin olan bir nokta varsa, o.. Halkın Sesi yazarlarının maceracılığa karşı mücadelesinin revizyonist öze ve sağcı eylem çizgisine perde görevi görmekte olmasıdır.

Maceracılığa karşı bir numaralı mücahit pozlarında ortalıkta dolaşan Halkın Sesi yazarları günü gelmiş yine aynı amaçla yani aşırı sağcı çizgilerini örtbas etmek için maceracı da gözükmüşlerdir.

HALKIN SESİ'NİN MACERACI GEÇMİŞİ (!)

Halkın Sesi yazarları dergilerinin 63. sayısında Türkiye devrimci hareketine revizyonizmin hakim olduğu dönemde maceracılığı kışkırtanların ve ona prim verenlerin başında revizyonistlerin geldiğini söylüyor. Kısmen doğrudur. Halkın Sesi maceracı akıma kapılanların Che Guevera, Castro, Debray'ın kitaplarını ve onların eylemlerini yücelttiklerini de söylüyor. Bu iddia da doğrudur. Ama bütün bunların hemen ardından sözde "proleter devrimcilerin" maceracılığı nasıl eleştirdiğini anlatıyor. Yani Halkın Sesi yazarları yine kendilerini maceracılıktan kurtulmuş bir akım olarak göstermek istiyor. Ama gerçekler tam da bunun tersidir:

Revizyonistlerin maceracılığı övdükleri, çeşitli kitaplarını basıp yaydıkları; maceracı akımı benimseyenlerin Che'yi, Castro'yu, Marigella'yı kılavuz edindikleri dönemde başka bir maceracıyı, Çaru Mazumdar'ı göklere çıkaranlar, Hindistan'daki maceracı eylemleri gazetelerinde çarşaf çarşaf yazanlar bugünkü Halkın Sesi yazarlarından başkası değildir.

1960 sonlarında ve 1970 başlarında dünya ölçüsünde kabaran maceracılık kendini sadece Castrist, Guevarist bir akım olarak göstermedi.Lin Biao'nun özünde revizyonist görünüşte maceracı çizgisi birçok kişiye ilham kaynağı oldu. Bu çizgi PDA saflarında sık sık boy gösterdi. Çaru Ma-

De.sa.7.sü.4'de

TİİKP hareketi 1971'de doğru yönü mü temsil ediyordu?

Halkın Yolu dergisi devrimci hareketin geçmişini değerlendirdiği 4. sayısında TİİKP hareketinin 1971 döneminde doğru yönü temsil ettiğini iddia etmektedir.

Halkın Yolu TİİKP hareketinin revizyonist bir temelde doğduğunu, Mihri Belli'nin darbeci görüşlerini paylaştığını kabullenmekte ama onu yine de doğru yan olarak taçlandırmaktadır. Ama Halkın Yolu dergisinin getirdiği hiçbir kanıt bu iddiayı ispatlamaya yetmemektedir. Halkın Yolu'nun TİİKP'ni doğru yan olarak ilan ettiği yazısında getirdiği en önemli iddia TİİKP'nin marksizm leninizm-Mao Zedung düşüncesini ve proleterya diktatörlüğünü savunduğu noktasıdır.Ama TİİKP'nin hem revizyonist bir temele sahip olması hem de marksizm leninizmi ve proletarya diktatörlüğünü savunması nasıl mümkün olmuştur. Halkın Yolu bu noktayı açık bırakmıştır.

Hiçbir köklü eleştiri-özeleştiri çabasının içine girmeden TİİKP hareketinin revizyonist temeli nasıl marksist bir öze dönüştürdüğünü anlamak güçtür. Revizyonizm ekilen topraktan revizyonizm biçilir Tarlayı kaplamış ayrık otların temizlemeden orda buğday yetişeceğini düşünmek ham hayaldır. Revizyonist bir temelde yeşeren hiçbir hareket kalkıp gerçekten marksizm-leninizmi ve proletarya diktatörlüğünü savunmaz, savunamaz. Proletarya diktatörlüğünü savunmak ona lafta sahip çıkmak değildir. Proletarya diktatörlüğüne giden yolda bütün bir teori ve siyasetler bütünlüğünü savunmak ancak proletarya diktatörlüğünü savunmak anlamına gelir. Bütün bir dönem boyunca kaderini kaşarlanmış revizyonistlerle paylaştıktan sonra en doğru yönün nasıl ortaya çıktığı bir muammadır.

Mao Zedung düşüncesi ve proletarya diktatörlüğünü savunuyorum demek hiçbir sorunu çözmez. Çünkü Mao Zedung'un düşünceleride birçok oportünist için sadece bir kılıf olabilir. Lin Biao örneği herhalde açıklayıcıdır. Cuntacılığın reformizmin, milliyetçiliğin üstüne marksizmi şal yapmak tam da TİİKP hareketinin bugüne kadar izlediği yoldur.

Ama siyasette kıvraklık olumlu bir özellikse kesinlikle TİİKP hareketi 71 döneminde doğru yönü temsil etmiştir. Çünkü Türkiye siyaset tarihine bu derece kıvrılıp bükülen bir oportunist ve renkli bir bukelemun gelmemiştir. Sadece birkaç ay içinde Mihri Belli muridliğinden, Hikmet kıvılcımı dergahına ıçramak oradan Çaru Mazumdar'cılıkta bir müddet oyalanmak ve en güzeli çoğu zaman bütün bu düşünceleri aynı dergi sayfalarında birleştirmek TİİKP hareketinin bildiğimiz özellikleridir. Eğer aynı dergide Mao Zedung düşüncesine hatta Mao Zedung'un yasızına Hikmet kıvılcımıyle beraber yer vermek Mao Zedung düşüncesini savunmaksa, ol halde gerçekten 71 döneminin doğru yanını TİİKP hareketi temsil etmektedir.

Ama ortaya çıkan durum tam da Halkın Yolu dergisinin tespitinin zıddıdır. Revizyonist özün üstüne gerilmiş Marksizm-Leninizm Mao Zedung şalı TİİKP hareketini daha sinsi daha olumsuz ve tehlikeli kılmaktadır. Bugün gelinen noktada da bu sonuç daha berrak olarak açığa çıkmıştır. TİİKP hareketi Türkiye'de proleter devrimci çizginin gelişmesinin önündeki en büyük engellerden biridir. Revizyonist bir temel üzerine, aşırı sağcı bir öze giydirilen marksizm kisvesi onu daha doğru bir yön değil daha olumsuz daha tehlikeli bir akım yapmıştır. Mihri Belliciliğin, kıvılcımcılığın ve genel olarak darbeciliğin ve milliyetçiliğin içinden hiçbir köklü özeleştiri çabası olmadan daha doğru bir yan çıkamaz.

Halkın Yolu dergisinin değerlendirilmesinden TİİKP oportunizminde Mao Zedung düşünceleri maske varmasını olumlu bulduğu sonucu çıkmaktadır. TİİKP marksizm leninizmi reformizm derecesine indirmiş burjuvazi için kabul edilebilir bir şekle sokulmuştur. Halkın Yolu aynı mantıkla neden revizyonizmi tahlil etmemektedir? Zaradov, Suslov gibi sovyet revizyonistlerinin elebaşıları bugün proletarya diktatörlüğünü şiddet vb. sorunları lafta savunmaktadır. Lafa bakarak herşeye hüküm veren veren Halkın Yolu neden, bunları olumlu bulmamaktadır?

Halkın Yolu TİİKP'nin olumlu bir yanı olarak onun işçi ve köylüleri örgütlemeye çalıştığını da iddia etmektedir. Bu konuda söylenecek büyük şeyler yok. Sadece sosyal pratiği gösteriyoruz. Sağ oportunist siyasetin ışığında yürütülen, legal menşevik örgütlenme ve çalışma tarzıyla kitlelerin devrimci bir biçimde örgütlenemiyeceği açıktır. Siyası çizgiden bağımsız kitlelerin devrimci bir tarzda örgütlenebileceğini kabul eden, Halkın Yolu aynı mantıkla niye TİP'in TSİP'in işçiler ve köylüleri örgütleme faaliyetini olumlu bulmuyor?

Aynı dayanıksız iddialar polis, mahkeme deneyleri ko-

De.sa.7.sü.4'de

YER DARLIĞI NEDENİYLE İŞÇİ-KÖYLÜ MEKTUPLARINI BU HAFTA YAYINLIYAMIYORUZ.

Almanya'da çalışan Türkiyeli işçiler yoğun bir baskı ve sömürü altındadır

Almanya özellikle yabancı işçiler için bir esir kampı gibidir

AÇIKLAMA

Türkiye gibi yarı sömürge, ya da sömürge olan ülkeler emperyalistler için aynı zamanda ucuz işgücü kaynaklarıdır. Sömürge ve yarı sömürgelerden gelen işçiler emperyalist ülkelerde azgınca sömürülürler, horlanırlar. Emperyalistler istedikleri zaman sınır dışı edebilecekleri yabancı işçileri çok düşük bir ücretle köle gibi çalıştırırlar.

Sayıları 1 milyonu bulan Türkiye'li işçi de bugün Batı Almanya'da çalışmaktadır. Burjuvazinin bir "cennet" olarak düşlettiği ve ucuz işgücü çektiği Almanya'da bütün kapitalist-emperyalist ülkeler gibi sömürücüler için cennet, işçi ve köylüler emekçiler için ise bir cehennemdir. Özellikle yabancı işçiler üzerindeki baskı ve sömürü anlatmakla bitmez.

Almanya'da çalışan Türkiye'li işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını, üzerlerindeki yoğun sömürüyü konu alan bir incelemeyi aşağıda yayınlıyoruz.

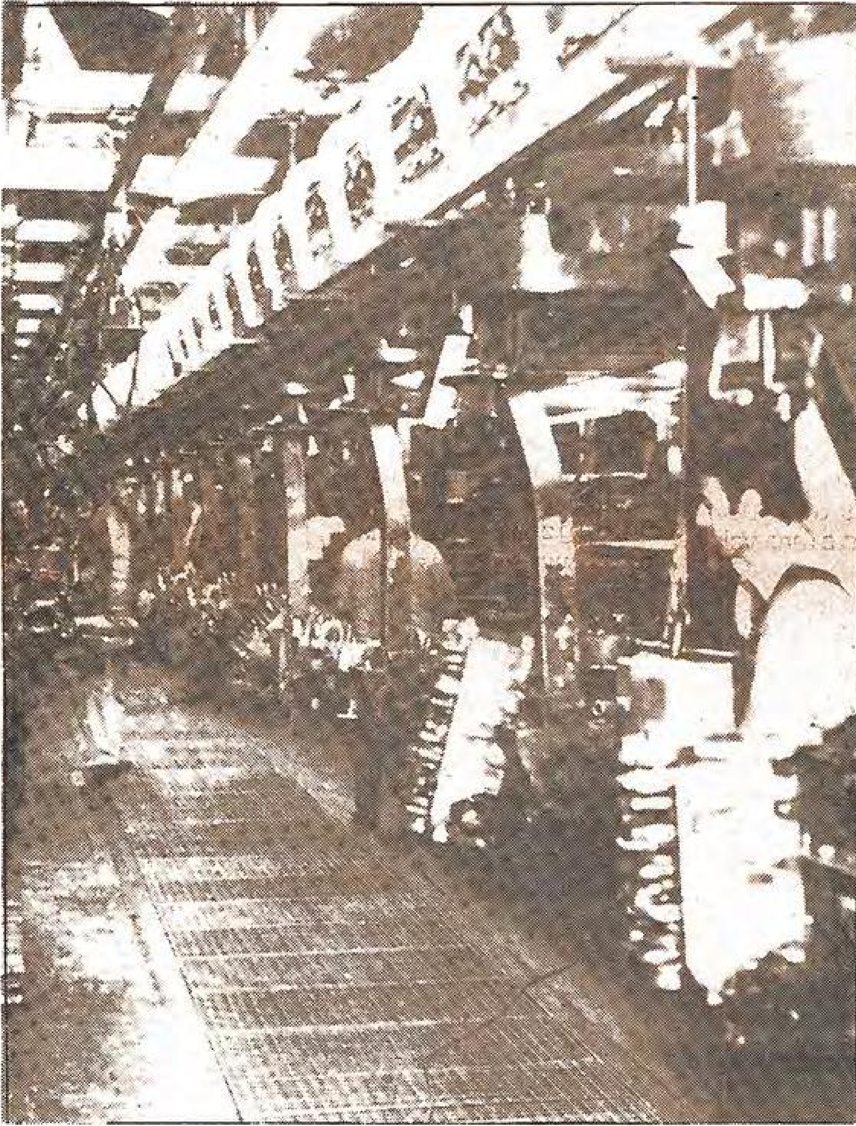
Hitler faşizminin yenilgiye uğratılmasından sonra Almanya'nın batısı A.B.D., İngiltere, Fransa tarafından işgal edildi. Doğu kısmına ise Sovyetler girdiler. Doğu Almanya'da Demokratik Halk Cumhuriyeti kurulduktan sonra Sovyet orduları çekildiler. Ama Sovyetler Birliği'nde 1956'lardan itibaren yeniden kapitalizmin hakim olması ve Sovyetler Birliği'nin emperyalist bir devlet haline dönüşmesi ile Rus orduları Doğu-Almanya'ya gerçekten bir işgal ordusu gibi yerleştiler. Bu hali ile Doğu-Almanya, Sovyet sosyal-emperyalizminin sömürdüğü bir ülke haline geldi.

Batı Almanya'da üç işgalci devlet, ekonomik, siyasi ve askeri olarak hala güçlü bir şekilde varlığını devam ettirmektedir, fakat bu emperyalistler içerisinde ABD emperyalistleri gerek ekonomik, gerekse siyasi ve askeri bakımdan en güçlü olanıdır. Birçok Alman fabrikası, tekeli ABD sermayesinin kontrolü altındadır.

Fakat tüm bunlara rağmen Batı Alman tekelci burjuvazisi de giderek gelişmektedir. Avrupa'da en güçlü emperyalist devlet Batı-Almanya'dır. Batı Alman emperyalistleri iki süper güç ABD ve Sovyetler Birliği ile Avrupa'nın diğer ülkeleri aleyhine ilişkilerini arttırmaktadır.

Batı Almanya'da insanın, tabiatı kendi ihtiyaçları için değiştirme aracı olan teknoloji, üretim araçları son derece gelişmiştir. 50-90 bin işçiyi bağrında taşıyan dev tekeller, saati, dakikası çok az şaşıran ulaşım araçları, dünyanın her bir köşesinde yetiştirilen ne varsa tümünün bulunabildiği süper satış mağazaları, çok düzenli ve nadiren tıkanan trafik, sel gibi akan otomobiller, yürüyen merdivenler, ülkenin her bir tarafına ulaşan otoban denilen iki ve ya üç şeritli hızlı giden yollar (çoğu Hitler zamanında milyonlarca savaş esirinin canı, kanı pahasına yapılmış) vs. vs.

Alman emperyalistleri işçi sınıfının birliğini bozmak için ne mümkünse yapıyor

Almanya'nın nüfusu hemen hemen 66 milyon kadardır, nüfusun 20 milyondan fazlası işçidir. 4 milyon yabancı işçi vardır. Bunun 1 milyon kadarı Türkiyeli, geri kalanı ise Yunanistanlı, İtalyalı, Yugoslavyalı, Portekizlidir. Fabrikalarda yabancı ve Alman işçiler arasında bir ayrıcalık göze çarpmaktadır. Alman işçiler genellikle usta başıdır ve ya tavır ve hareketleri usta başı gibidir. Yabancı işçilerle aynı işi yaptıkları halde iş arkadaşları yabancı ise ona emirler yağdırmakta, kendilerinden aşağı görmektedirler. Bu, emperyalistlerin işçilerin enternasyonalist birliğini bozmak ve ülkelerindeki mücadeleyi engellemek için harcadıkları çabanın bir sonucudur. Ülkenin emperyalist oluşunda yatan bu durumu Lenin, Batı proletaryasının tahlilinde şöyle ortaya koymaktadır; "... İktisadi bakımdan aradaki fark ezen ulusların işçi sınıfının bazı kesimlerinin, bu ulusların işçilerini fazladan sömürerek elde ettiği aşırı kârlardan kırıntılar almalarıdır. Ayrıca, iktisadi istatistikler, burada işçilerin ezilen uluslardakine oranla daha büyük yüzdesinin "usta başları" haline geldiğini işçi aristokrasisine yükseldiğini göstermektedir. Bu bir gerçektir. Ezen ulusların işçileri, ezilen ulusların işçilerini (ve halk yığınlarını) yağmalamada kendi burjuvazileriyle bir ölçüde ortaktır.

"... Siyasi bakımdan aradaki fark, ezilen ulusların işçileri ile kıyaslandığında, ezen ulusların işçilerinin siyasi hayatın bir çok alanında ayrıcalıklı bir durumda bulunmalarıdır."

"... İdeolojik yada manevi bakımdan aradaki fark ezen ulusların işçilerinin, gerek okulda, gerekse hayatta, ezilen ulusların işçilerinden nefret etmeyi ve onları aşağılamayı öğrenmeleridir. (LCW 23.55.)

Lenin'in bu tahlili bu ülkede açık ve seçik görülmektedir.

Yabancı işçiler esir hayatı yaşamaktadırlar

Ev, başlı başına bir derttir yabancılar için, bir tane bile çocuk olursa ev vermezler, zor bela buldukları evler ise fahiş kiraların yanı sıra insan sağlığına zararlı her ne varsa mevcut olan yerlerdir.

Fabrikalar, bankalar, ticaret, tarım ve pazarlama çok büyük ölçüde tekelleşmiştir. Ağır sanayide, örneğin demir çelik sanayiinde THYSSEN, KRUPP. bankalardan; SPARKASSE, DEUTSCHE BANK, süper mağazalardan, KAUFHOF-KARSTAT, HERİE ve HORTEN'dir. Küçük bakkallık, ticaret büyük ölçüde azalmıştır. Hızla yok olmaya devam etmektedir. Bir arabanın küçük zanaatkarlarda tamiri yenisini almaktan çok daha pahalı olmaktadır zaman zaman.

Bu toplumda her şeye sahip olma aracı olan paraya sahip olmak ve daha çok sahip olarak mevcut durumdan daha da yükseklere çıkmak hırsı, kâr hırsı içinde olan fabrika sahipleri, tekelci burjuvalar insanlık dışı bir şekilde çalıştırdıkları işçileri, daha fazla sömürmek için ellerinden gelen her türlü hile ve baskıyı

uygulamaktadırlar. Onlar için önde gelen para, kâr elde etme hırsıdır. Şöyle ki: fabrikada hızla işleyen bir makinada çalışan işçinin başına bir kaza geldi mi, elini veya kolunu kopardı mı, usta başı gelip ilk önce makinaya bir şey olmuş mu diye bakmaktadır.

Hitler faşizminin yerleştirdiği "üstün ırk", "üstün Alman insanı" düşüncesi hala varlığını sürdürmektedir. Hitler zamanında ilk önce Yahudiler üzerinde sürdürülen aşağılama, kamplara doldurma, işkence, öldürmeler bugün yabancı işçiler üzerinde bazı yönleri ile sürdürülmektedir. Yabancılara karşı bu muamele hem fabrikalarda, en pis, en kötü işlerde, en ucuza çalıştırma şeklinde, hem de günlük diğer ilişkilerde görülmektedir. Geceleri yoldan geçen yabancılar bazen polis tarafından silah çekilerek durdurulmakta, hüviyet kontrolü yapılmaktadır. Stutgart'ta böyle bir durumda polis bir Türkiyeli işçiyi tabanca ile vurarak öldürmüştür.

Hitlerci bir partinin şefi "Alman fabrikaları Almanlarındır" demekte ya

De.sa.7.sü.6'da

Ereğli Demir-Çelik Fabrikası işçileri: "Kölelikten kurtulmak, sömürüsüz yaşamak için mücadelede kararlıyız"

Bizler Ereğli Demir Çelik Fabrikası'nda iş alıp yapan müteahhit Tokar ve taşoranlarla çalışan bir grup devrimci işçiyiz. Kimimiz Tunceli, kimimiz Karslı, kimimiz Erzurumlu. Nereli olursak olalım bizler bu faşist düzenin çilekeş emekçileriyiz. Bizler Türkiye'nin bir köşesinden diğer bir köşesine geçimimizi sağlamak için evimizi, ailemizi, çocuklarımızı bırakıp geliyoruz. Satılığa çıkardığımız iş gücümüzün karşılığını bile alamıyoruz. Yaşamımız için tek varlığımız olan iş gücümüz bile para etmiyor. Köle gibi çalıştırılıyoruz.

Bu sömürücü düzende emekçiler yararına birşey beklememiz hata ve yersiz. Çünkü, patronların hiç bir şeyi kendi rızalarıyla bize vermiyeceklerini biliyoruz. Onun için mücadele etmemiz şart.

İşyerimizde her türlü mücadeleyi engelliyecek ortam patron ve uşakları tarafından hazırlanmıştır. Bir işveren (sarı) sendikasının bile iş yerine girmesine karşıdırlar. Çoğu arkadaşlarımız sendikal faaliyetlerde bulundu diye işten çıkarıldı. Halen de ufak bir şüphe üzerine arkadaşlarımızı çıkarmaya devam ediyorlar.. Bu çıkarılan arkadaşların yerlerine alınan kişiler şartlı olarak alınıyor. İleri sürdükleri şartları kabul etmiyenleri işe almıyorlar. Hiç bir sendikal faaliyette bulunmamak her ne suretle olursa olsun siyasetle uğraşmamak bu şartlardan ikisi, buna benzer daha nice şartlar var.

İşçilerin çoğu henüz bilinçsiz. Haksızlığa uğradığını, sömürüldüğünü göremiyecek kadar geri bıraktırılmış. Biz biliyoruz ki, bu da sermayenin bir oyunudur. Sermayenin bu oyunlarını bozmak için elimizden geldiğince mücadele edeceğiz. Halkı, emekçileri bilinçlendirmek için hergün daha kalabalık kitlelere siyasetimizi yaymaya çalışıyoruz.

Artık modern köle olmaktan kurtulmak istiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Onun için mücadelemizde kararlıyız.

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ PATRONLARIN VE TOPRAK AĞALARININ DÜZENİ! YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KARADENİZ EREĞLİ'DEN BİR GRUP DEVRİMCİ İŞÇİ

İSKENDERUN DEMİR ÇELİK İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ VE DURUMU (II)

"Direnişler kırıldı ama direnç yok edilemedi. Kitleler sömürü ve zulme karşı daha da örgütlü ve kararlı bir şekilde, daha da güçlü olarak direnmek ve hakim sınıfların terörünü göğüslemek için yeniden toparlanmaya başladı"

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağaları faşist diktatörlüğünün 12 Mart terörü karşısında, teslim bayrağını açan DİSK in ağaları, kendilerinin teslimiyetine Türkiye işçi sınıfını da alet etmek isteyen, Türkiye işçi sınıfını, Türkiye halkını, Sovyet sosyal-emperyalizminin kucağına atmakla görevli revizyonist TSİP'de bu ihanet kervanına katılmakta gecikmediler.

Yüce Lenin'in "Kapitalist sınıfın işçi kahyaları", "Burjuvazinin ajanları", "Burjuvalaşmış işçiler", "Burjuvaziyle ve polisle bağlantıları olan gerici liderler" dediği, tam da yüce Lenin'in tespitlerine uyan, TÜRK-İŞ in, DİSK'in, TSİP'in faşist, reformist ve revizyonist sendika ağaları, yapım işçilerinin bu şanlı direnişi karşısında; (tıpkı 1970 - 15-16 Haziran'da olduğu gibi) suspus oldular. 15.000 işçinin direnişine en küçük destek olmadılar. Faşist diktatörlüğün sömürü ve zulmüne teslim ettiler.

Yapım işçilerine uygulanan terörü, (CHP hükümetine gölge düşürmemek için) ilerici, demokrat basın suskunlukla geçiştirdi.

Faşist zulüm, terör karşısında; ilerici, demokrat basının desteğini alamayan, DİSK ağalarının, TSİP revizyonistlerinin ihanetine uğrayan, direnişin maddi kaynakları kurumaya yüz tutan, aç kalan, yeterli önder kadrodan yoksun, örgütlenmesi zayıf, güçlerini esas hedefe karşı tam ve yeterli ölçüde seferber edemeyen, yapım işçilerinin direnişi; jandarma, polis, MİT ve Çelik-İş Sendikası'nın 4 yönetici şef milisleri tarafından hunharca bir terörle kırıldı.

Yüzlerce işçi günlerce dayaktan geçirildi. İşçi önderlerinin tümü (Başta İsmet Demir olmak üzere) tutuklandı. Yüzlercesi gözaltına alındı. Binlerce işçi işten atıldı. İşbaşı yapmak isteyenlere zorla işbaşı yaptırıldı. Bir işçi kardeşimiz faşist kurşunuyla can verdi.

Direniş kırılmasına rağmen yine de işçiler sigorta v.s. haklarından bazılarını söke söke kopardılar.

Tarım işçilerinin direnişi

1974 pamuk toplama dönemine, İsdemir'e 30 klm uzaklıktaki ERZİN yöresinde ÇAPA-İŞ Sendikası önderliğinde tarım işçileri direnişe geçti.

Direnişi Nurhaklı tarım işçileri başlattı ve Suruçlu, Adıyamanlı, Urfalı, Erzinli, Malatyalı 1.000'e yakın işçi katıldı.

Direniş 1 hafta sürdü. İşçiler pamuk toplama kg. başına 75 kuruştan 100 kuruşa çıkarılmasını, ağa ve adamlarının baskılarının son bulmasını, ücretlerinin zamanında ödenmesini talep ettiler.

Tarım işçilerinin kararlı direnişi, Çukurova, Amik Ovası toprak ağaları ve tarım kapitalistlerinin yüreklerine korku saldı. Savcılar, jandarmalar harekete geçirildi. ÇAPA-İŞ Sendikası'nın 4 yöneticisi ile birlikte 3 işçi önderi tutuklandı.

Aç-susuz kalan işçiler, günlerce dayandılar. Çoluk-çocukları, ihtiyar ana-babaları sürekli jandarma tehdidi altında kaldı.

Faşistler ve gericiler birleşiyor

Tarım işçilerinin direnişi karşısında, CHP'li AP'li, CGP'li tüm ağalar hemen birleştiler, ortak cephe oluşturdular. Özellikle, "işçiden, köylüden yanayız" yalanıyla, "toprak vereceğiz", "tarım-iş yasasını çıkartacağız" yalanlarıyla işçileri, köylüleri aldatan CHP'li ağaların yüzü gün gibi açığa çıktı. Maskeleri düştü.

Tarım işçilerinin direnişine çevredeki tüm emekçi halk maddi, manevi destek sağladı.

TÜRK-İŞ'in faşist ağaları, DİSK'in reformist, revizyonist ağaları, TSİP'in Rus emperyalizminin işbirlikçisi revizyonistleri direnişe yine sahip çıkmadılar.

Açlık ve susuzlukla başbaşa kalan işçiler, direnişlerini daha fazla devam ettiremiyerek, 1. hafta sonunda direnişi bırakmak zorunda kaldılar. Ancak yılmadılar.

1974 yazı Çukurova'da yapım işçilerinin, tarım işçilerinin sınıf mücadelesini yükselttikleri, azgın, kölece sömürü ve zulme isyan ettikleri bir yaz oldu.

Direnişler kırıldı ama direnç kırılamadı

İşçi sınıfının, sömürü ve zulmü geriletme için başlattığı bu direnişler; direnişleri kırmak için şiddetlenen faşist terör, ve bu faşist teröre karşı işçi sınıfının kararlı direnci, İsdemir ve çevresinde, işçi sınıfı ve halk sınıfları arasında devrimci potansiyeli yükseltti.

Direnişler kırıldı. Ama direnç yok edilemedi. Kitleler, sömürü ve zulme karşı daha da örgütlü, kararlı, bir şekilde, daha da güçlü olarak direnmek ve hakım sınıfların terörünü göğüslemek için yeniden toparlanmaya yöneldi.

İsdemir yapım işçilerine önderlik eden YAPIM-İŞ Sendikası'nın maddi gücü yoktu. İşçi ve sendika önderleri tutuklanmış, işçiler öndersiz ve sendikasız kalmışlardı. Sendikal mücadeleyi kararlı ve doğru bir şekilde yürütecek yeterli kadro yoktu.

Faşist güçler, İsdemir'deki (sanayi işçilerinin) ÇELİK-İŞ Sendikası'nı karşı-devrimci üs haline getirmişler, işçi ve çevre emekçi kitlelerini yıldırmak, gelişen devrimci potansiyel güçleri dağıtmak için; baskı, kıyım ve terörünü alabildiğine savuruyordu.

İşçi sınıfı saflarında emekçi saflarda, öğretmen öğrenci saflarında belirli bir direniş gücü oluşmuş, ancak bu güç işçi sınıfının ve halkın azılı düşmanlarını geriletecek, ÖRGÜTSEL ve SİYASAL ÖNDERLİĞE ve niteliğe ulaşmamıştı.

İlerici, demokrat, devrimci saflarda; var olan bu sınıf güçlerinin devrimci bir sendikal örgütlenmeyle anti-faşist mücadeleye seferber edilmesi gerektiği görüşü hakim oldu.

(DEVAM EDECEK)

Zindanlarda yatan binlerce kişi "Kader"in değil sömürü düzeninin kurbanıdır

ZİNDANLAR BOŞALSIN

Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi halkımız üzerinde süren, baskı, terör, sömürü cezaevlerinde de alabildiğine sürmektedir.

Bizler, zindanlarda yatan binlerce kişinin kader kurbanı olmayıp, soygun, zulüm ve sömürü düzeninin kurbanı olduğuna inanıyoruz.

Sivas Cezaevin'de mahkumların durumu yürekler acısıdır. Esrar, hap, içki ticareti cezaevi içinde almış yürümüştür. Müdür, Savcı ve başgardıyanlar bizzat bu ticaretin yürütücüleridirler. Tabi buna bir de bu adamların köpekliğini yapan bir kaç mahkumu eklemek gerek.

Cezaevi sanki idarecilerin malıymışcasına parsellenmiştir. Kantin, çay ocağı, hamam ve berberi, çalıştıranlar, burayı çalıştırabilmek için en açık şekilde yapılan "ihale"de idarecilere en fazla rüşvet ödeyenler almışlardır. Her ayda idarecilere belli gümrük (rüşvetin "meşrülaştırılmış" adı) ödemek zorundadırlar.

Cezaevi münferiti insanın bir saat bile kalmasına imkan yoktur hayvanın bile yaşayamayacağı bu yerde haksızlığa karşı çıkanlar yatırılmaktadır. Aynı münferitte cezaevine henüz yeni düşenler, açık cezaevinden firar edenlerde yatmaktadır. Öyle ki kişi buraya düştüğünde kaç gün yatacağını bilmemekte bazan ancak para ödeyerek çıkabilmektedir. Burada 15 gün yatmanın yerine müdüre verilen 500 lira kişiyi yatmaktan kurtarmaktadır. Hayvanların bile yaşayamayacağı münferitte, gazetelerden kestiği Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'ın resimlerini sakladığı için Hüseyin Demir adlı bir yurtsever günlerce yatırılmış ve yapılan işkenceler sonucu öldürülmüştür. Bu davayla yakından ilgilenen mahkum arkadaşlarınada baskı yapılmış, sürülmüşlerdir. Her şey Hüseyin Demir adlı yurtseverin öldürülmesiyle bitmemiş daha sonra İzzet ve Nazım isimli yurtseverler de öldürülmüşlerdir. Bu ölüm olaylarının suçlusu Savcı, Müdür, ve Hastahanedeki doktorlar, düzenin köpekleridirler.

Cezaevi idaresinin köpekliğini yapan mahkumlar cezaevinin dışına çıkıp, müdürle, odasında içki içebilmektedirler. Ama diğer mahkumların görüşcüleri, görüş günlerinin dışında görüştürülmemektedir.

Halı dokunan işyurdu kısmında çalışan arkadaşlar sabahtan akşama kadar çalıştırılmakta, ama para ödenmemektedir. Oysa alın terlerinin ürünü piyasada 20 bin liranın üzerinde satılmaktadır.

Bizler bu baskıların, bu yolsuzlukların düzenin zorunlu sonucu olduğunun bilincindeyiz. Bizim sorunlarımız ancak tüm emekçi yığınların sorunlarıyla birlikte çözülecektir. Artık yolumuzun Ulusal Demokratik Halk Devrimi olduğunun bilincindeyiz.

GENEL AF, ZINDANLAR BOŞALSIN!
FAŞİZME ÖLÜM, İŞKENCEYE SON!

SİVAS KAPALI CEZAEVİNDEN
BİR GRUP HÜKÜMLÜ

DENİZ GEZMİŞ

Baş.ta.sa.4'de

sinin bayrağıydı.

Bu mücadele TİP'in revizyonist etkisini gençlik içinde büyük ölçüde yıktı.

İstanbul'da gençlik kitlesi üzerinde etkin olan pasifistler yüzünden gittikçe güçlenen faşistlere karşı en amansız mücadeleyi yürüten DÜŞ (Devrimci Öğrenci Birliği'nin) başında gene Deniz Yoldaş vardı. O gençlik kitlesinin cesaret ve azim kaynağıydı.

1969 yılında, demokratik hakların kazanılması için İstanbul Üniversitesi gene işgal edildi. İşgal sırasında, işgali kırmak için saldıran polislere karşı verilen kavga sırasında Deniz gene en ön saflardaydı. Yaralanmasına rağmen kavgayı sürdürdü.

Daha sonra Arap halklarının mücadelesine omuz vermeye, Filistin'e gitti. Orada cesareti, yiğitliği, boyun eğmez devrimci tavrı ile kısa zamanda kendini sevdirdi. Döndükten sonra gittiği İstanbul Üniversitesinde yakalandı ve tutuklandı.

Serbest bırakıldıktan sonra bir kez daha tutuklanarak Bursa Cezaevinde 9 ay tutuklu kaldı.

Daha sonra Ankara'ya gitti. Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan yoldaşlarla birlikte devrimci çalışmalara başladı.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurdu. Faşist cellatlar onu ve iki silahlı yoldaşını idam edene kadar [illegible] savaştı.

Son nefesinde Türkiye halkına şöyle sesleniyordu:

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ, KAHROLSUN EMPERYALİZM....

Anısı önderimizdir!

HÜSEYİN İNAN

Baş.ta.sa.4'de

dı.

Tahliye olduktan sonra kırda ve şehirde yapılan eylem hazırlıklarını yönetti. Yoldaşlarıyla beraber Türkiye Halk Kurtuluş Ordusunu Kurdu. Bütün eylemlere katıldı. Türkiye devrimiyle ilgili görüşlerini yakalandıktan sonra cezaevinde yazdı.

Hüseyin Yoldaş ciddi, ağırbaşlı, dikkatli tavırlarıyla, meselelere bakış tarzıyla bütün yoldaşlarının güvenini ve sevgisini kazanmıştı.

Son nefesinde Türkiye halkına şöyle sesleniyordu:

BEN HİÇBİR ŞAHSİ ÇIKAR GÖZETMEDEN, HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAŞTIM. BU BAYRAĞI BU ANA KADAR ŞEREFLE TAŞIDIM. BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM. YAŞASIN İŞÇİLER, KÖYLÜLER VE YAŞASIN DEVRİMCİLER. KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM...

Anısı önderimizdir!

YUSUF ASLAN

Baş.ta.sa.4'de

bul etmedi. Polise yoldaşları hakkında hiçbir bilgi vermedi. Onun işkence masalarındaki tavırları bütün devrimcilere örnek oldu.

Yusuf yoldaş 1970 yılında [illegible] kitle eylemlerinin hep ön sırasında yürüdü. Malatya'da, Elazığ'da, G.Antep'de, Gülhisar'da köylü mitinglerine önderlik etti. Son kez yakalandığında cezaevindeki tutumuyla bütün arkadaşların can yoldaşıydı. En zor anlarda bile [illegible] yaşam sevincinden hiçbirşey kaybetmedi. O sarsılmaz bir iradenin örneğiydi.

Son nefesinde Türkiye halkına şöyle sesleniyordu:

BEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN ŞEREFİMLE ÖLÜYORUM, SİZLER BİZİ ASANLAR ŞEREFSİZLİĞİNİZLE HERGÜN ÖLECEKSİNİZ. BİZ HALKIMIZA HİZMET EDİYORUZ. SİZLER AMERİKAYA HİZMET EDİYORSUNUZ. YAŞASIN DEVRİMCİLER. KAHROLSUN FAŞİZM.

Anısı önderimizdir!

Marksizmin kızıl bayrağını

Baş.ta.sa.4'de

rimci yanla devrim dalgasının savurduğu molozu, yani sağ yanı birbirinden ayırmıştır.

Bu moloz yan, sindanda, mahkemelerde ve daha sonra da sınıf mücadelesinin bütün alanlarında kendini ortaya koydu. [illegible]

[illegible]

1971'in devrimci yanını [illegible]

1971 HAREKETİNİN İHTİLALCİ YONÜNÜ GELİŞTİRELİM.

[illegible]

HALKIN SESİ...

Halkın Sesi oportünistleri de

Mehmet Ertürk gerçekleri tahrif

Baş.ta.sa.1'de

lümünü daha yerine getirmiştir.

Ama biz olayları gerçek yönleriyle, bir bütün olarak aktaracağız ve Mehmet Ertürk gibi sosyal-faşistlerin, karşı-devrimci yüzünü açığa çıkaracağız.

Gazetemizin bu sayısında yayınladığımız yürüyüş kolunda yer alan proleter devrimcilerin yaptıkları açıklama, faşist ve sosyal-faşist demagojinin açığa çıkmasında önemli bir rol oynayacaktır.

Olaylar, Mehmet Ertürk'ün kroki üzerinde yaptığı "açıklamaların" tam bir sahtekârlık örneği olduğu ortadadır:

1. Mehmet Ertürk'ün iddia ettiği gibi, proleter devrimciler yürüyüş kolunda 2.000 kişilik bir "grup" olarak değil, 9000 kişilik bir kitle ile katılmışlardır. [illegible]

2. Mehmet Ertürk "DİSK görevlilerinin" Saraçhane'de "2000 kişilik grubun" önünü kesmeye "bu grubun korteji dışında kalma-sını sağladıklarını" söylemektedir. [illegible]

[illegible]

HAFTALIK GAZETE
SAHİBİ: NEVZAT AÇAN, SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: H. SELİM AÇAN, YÖNETİM YERİ: N. OSMANİYE CAD. ATA İŞ HANI 34/404 CAĞALOĞLU-İSTANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL. YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.
DİZGİ: OLİMPİYAT İBM BASKI: DAILY NEWS [illegible] P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL.

TİİKP Hareketi 1971'de

Baş.ta.sa.5'de

nusunda da ileri sürülmektedir. Halkın Yolu TİİKP hareketinin olumlu ve daha doğru bir yönü temsil ettiği sonucuna vardığında artık hiçbir ciddi delile dayanmadan iddialarını sıralamaktadır. Polis deneyinde, en büyük zaafı gösteren hareketlerin başında gelen TİİKP hareketini bu konuda olumlu olarak göstermektedir. Halkın Yolu böyle bir sonuçlara varmadan önce daha ciddi bir inceleme yapsaydı. TİİKP şeflerinin onlarca sayfalık polis ifadelerini daha rahatça görebilirdi.

Halkın Yolu dergisi özellikle son bir yıl içinde kendisine 40 kere proleter devrimciyim dedikten sonra yavaş yavaş bu söylediğine kendi de inanmaya başlayan TİİKP oportünizminden bu noktada da etkilenmiştir. TİİKP hareketi proleter devrimci bir geçmişe sahip olduğuna artık kendisi de inanmaya başladığından beri kibirli hint horozlarına dönmüştür. Eğer TİİKP'nin oportünist siyasetine yapılacak, tek yardım varsa o da kendi kendine Kafdağına kaldırdığı burnunu biraz aşağı düşürmektir. Bunun yolu da olmayan meziyetleri için onu methiyeler düzmek değildir.

Halkın Sesi'nin oportünist geçmişi

Baş.ta.sa.5'de

[illegible] Aydınlık yazarları [illegible] göklere çıkardılar.

Bazıları için "emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi" formülasyonu ne ise bizim P.D.Aydınlıkçılarımız için "emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği yeni çağ" kavramıyla aynı şey idi. Bu meşhur formülasyon da maceracılığın ideolojik kılıfı oldu. Bu ideolojik önermenin geçtiği satırlara da yine P.D.Aydınlık sayfalarında bolca rastlamak mümkündür. Maceracı akımların bu "yeni çağ" teorisi Halkın Sesi yazarlarının yayınladıkları TİİKP Davası Belgelerinde de vardır (Bkz. TİİKP Programı Taslağı s.35)

İş "emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi","yeni çağ" teorilerini eleştirmeye gelince bol bol ahkam kesen Halkın Sesi yazarlarının, [illegible] "yeni çağ" teorisine gelince [illegible] bir siyasi akı-[illegible]

Bir de şu satırlara bakalım. Yazıldığı tarih Şubat 1972 Yani devrimci hareket içinde maceracı hayallerin büyük ölçüde [illegible] yıkıldığı bir dönem. [illegible] değil:

"Dünya ve yurdumuz şartları açısından silahlı mücadele şartları vardır... [illegible] kitle temelinin en sağlam olduğu [illegible] en elverişli [illegible] silahlı mücadele [illegible]."

"[illegible] kesimini derhal silahlı mücadeleye [illegible] çete savaşı, geniş [illegible] partimizin ezilen [illegible] için en güçlü et-[illegible] (TİİKP Davası Belgeleri S:90)

[illegible] ilan edilen eylemini ya-[illegible] Maceracı akımlar-[illegible] de yukarda söy-[illegible]

[illegible] önce uzun bir [illegible] ettiğini düşünmek [illegible] ajitasyon çalışması [illegible] belli somut hedef [illegible] propoganda ile, si-[illegible] iyi kavranmalı ve [illegible]

[illegible] "[illegible]" deyimi ile an-[illegible] larda yazılanlardır. [illegible] buna benzer daha [illegible] dönemde "halk savaşı" edebiyatında bu-[illegible] hiçte geri kalma-[illegible]

[illegible] önce P.D.A'cılar bu [illegible]

"[illegible] Afrikadaki siyah de-[illegible] işçiler, bütün dün-[illegible] Kemal Türkiye'-[illegible] en büyük yar-[illegible] kazanacaklardır."

[illegible] bol bol "çığırt-[illegible] eyleme dönüş-[illegible] herkesin bil-[illegible] iki yüzlülük ve opor-[illegible] tıpkı dillerin-[illegible] sahtedir. Reviz-yonist özün kılık değiştirmesi ve üzerine yeni bir elbise giymesidir. PDA'nın oportünist önderleri maceracılığın geçer akçe olduğu günde maceracı gibi gözükmekten biran bile geri durmamışlardır. Tekkenin çıkarını korumak iç muhalefeti bastırmak, maceracı rüzgarlar önünde eğilmek ancak böy le binbir suratlara has bir özelliktir.

1 Mayıs katliamı faşist diktatörlüğün

Baş.ta.sa.5'de

ne'de yer alan korteji vardı.

DİSK yöneticileri önce korteje KSD taraftarlarını da dahil etmek istemediler. Daha sonra ise "görevliler" (2 görevli, bunların kırmızı gömlekleri yoktu, yakalarına maşa ile tutturulmuş GÖREVLİ kartları vardı) gelerek bizimle konuştular.

DİSK GÖREVLİLERİ BİZE KORTEJE EN ARKASINDAN KATILABİLECEĞİMİZİ SÖYLEDİLER:

Bu görevliler kendi güvenlik tedbirlerini çekeceklerini, bizi durdurmak gibi bir niyetleri olmadığını, DİSK kortejinin arkasında KSD'nin yer alacağını ve onların kendi arkalarında güvenlik tedbiri alacaklarını, bizim de kendi güvenlik tedbirlerimizi alarak KSD'den sonra yer almamızı ve hareket etmemizi söylediler.

KORTEJ SARAÇHANE MEYDANINDAN HAREKET EDİYOR:

Böylece Saraçhane'de hiç bir olay çıkmadan kortej yola koyuldu. Biz de kendi önümüzde, yanlarımızda ve arkamızda güvenlik tedbirlerimizi alarak kortejin en arkasında yer aldık ve sloganlarımızı kullanarak, flamalarımızı ve pankartlarımız açık bir vaziyette hareket ettik.

Tarlabaşı'na gelene kadar hiç bir engelleme ile karşılaşmadık. Ancak kortej çok ağır hareket ediyor ve sık sık duruyordu.

Yol boyunca gene bildirilerimizi ve gazetelerimizi dağıttık.

BURADA BİR NOKTA SON DERECE ÖNEMLİDİR VE "MAOCULAR MİTİNGİ BASTI" DEMAGOJİSİNİ YERLEBİR ETMEKTEDİR. Biz korteje DİSK görevlileri ile yapılan bir konuşma ve anlaşma sonucunda katıldık. Bundan sonra engellereceğimizi düşünmedik.

DİSK'in tavrı şu yönde değişmişti: Korteji mümkün olduğu kadar ağırlaştırmak, istemedikleri grupları kortejin en sonuna koymak ve onların alana girişlerini geciktirerek bunun Kemal Türkler'in konuşması bittikten ve alandakiler dağılmaya başladıktan sonra olmasını sağlamak.

Bu taktik Beşiktaş tarafında da uygulandı. Nitekim mitinge DİSK'in izni ile katılan ve basılı krokide bile yer alan Devrimci Gençlik de alana vaktinde giremeyeceğini anladı ve yolunu değiştirerek koşar adım Harbiye yönünden geldi.

Ancak DİSK yöneticilerinin bu oportünist taktiği, sadece provokatörün işine yaradı ve faşist saldırı böylece en son anda yani tam herkesin dağılmaya başladığı ve bir şey olmadı diye rahatladığı bir anda gerçekleşti. Bu ise insanların birbirini ezmesine, halkın büyük bir paniğe kapılarak kaçmasına yol açtı - ki, provakatörlerin istediği de buydu.

MİTİNG BASMAYA GİDENLER HALAY ÇEKER Mİ?

Saraçhane ile Tarlabaşı arasında yaklaşık olarak 10.000 kişiyi bulan grubumuza coşkun bir hava hakimdi. Yer yer halaylar çekildi, marşlar, devrim türküleri söylendi. Yer yer bizde de kortejin yavaşlatılarak engellendiğimiz düşüncesi geliştiyse de kortej'den ayrılmamayı ve normal yollardan alana varmayı tercih ettik. Bunun son derece doğru bir hareket olduğu şimdi anlaşılıyor. Eğer biz de yolumuzu değiştirsek ve alana başka bir yerden ulaşsak, muhtemelen olayların tam ortasına düşecektik (örneğin İstiklal Caddesi'nin Taksim çıkışına). Hem bir çok arkadaşımızı kaybedecektik hem de gerçekler daha zor bir şekilde ortaya çıkacaktı.

TAKSİM'E VARACAĞIMIZ SIRADA YENİDEN ENGELLENİYORUZ:

Taksim-Aksaray dolmuşlarının geçtiği yol üzerinde Fitaş Sineması'nın arka çıkışı hizasına gelen yerde önümüz birden bire boşaldı.

Daha sonra öğrendiğimize göre, bu sırada KSD grubu alana varmış, (DİSK in izlediği bir taktik de bizim ile kortejin diğer kısmının arasını iyice açabilmek üzere KSD grubunun güvenlik tedbirlerinin oldukça uzun bir şekilde yerleştirilmesidir. Öyle ki, bizim en ön sıramız ile KSD'nin esas grubu arasında 500-700 metrelik bir aralık vardı ve burada birbirinden 70-100 metre uzaklıkla yürüyen yaklaşık 10'ar kişilik KSD görevlileri yer alıyor, KSD görevlilerinin en arka sırası ise hemen bizim 2-3 metre ilerimizden yürüyordu.) alana önce KSD içeri alınmamış, sonra ise alınmış ve KSD grubu koşar adım ilerlemiş, böylece İstiklal Caddesi'nin çıkışına kadar varmış. Çeşitli krokilerde burada gösterilen grup KSD'dir ve kanımızca bu grup provokatörlerin ateşine en maruz kalan gruplardan biridir.

Devam edelim. Önümüzün birdenbire boşaldığını görünce biz de hızlandık, ancak tuvaletlerin bulunduğu sokağın bizim yolu kestiği yere kadar gelebildik. Zira burada DİSK görevlileri bir barikat oluşturmuşlardı. BİZİM YÜRÜYÜŞ YOLU ÜZERİNDE EN SON ULAŞABİLDİĞİMİZ NOKTA DA BU OLDU! Bizim bulunduğumuz yerde olaylar, Tepebaşı gazinosu ile bu nokta arasında ve bu arada yer alan sokaklarda cereyan etti. Çünkü 10.000 kişi burada yer aldı ve daha ileriye gidemedi.

Önümüze barikat kuran DİSK görevlileri bize daha ileriye geçemiyeceğimizi söylediler. Aramızda sert bir tartışma çıktı. Biz geçmekte kararlı olduğumuzu, zaten Saraçhane Meydanı'nda bunu konuştuğumuzu ve yolu açmalarını söyledik. "İşçiler Birleşin" sloganını bağırdık. Görevli işçilerin hemen hemen hepsi tedirgindiler ve bir kısmı kesinlikle bizim engellenmemizi istemiyorlardı. Bu tartışma sırasında görevlilerden bir kısmı bizim yanımıza geçtiler. Bunlarla kolkola girdik ve bizi alana sokmamalarını söyleyen revizyonist DİSK yöneticilerinin yanına beraber gitmemizi, "İşçiler Birleşin" sloganı ile alana beraberce girmemizi söyledik. Buradaki DİSK görevlilerinin bir kısmı kesinlikle İGD ve benzeri kuruluşlardandılar ve bunlar bize düşmanca davranıyor, geçirmemekte diretiyorlardı. Bir kısmı ise "Maocular mitingi silahla basacak" demagojisinin tesiri altında idiler. DİSK görevlilerinin buradaki sayısı 50-70 kadardı. Hatta belki daha azdı. Bu da DİSK yöneticilerinin son taktiğinin bizi alana sokmamak değil (Kemal Türkler mikrofondan ne derse desin, kararlılığımız karşısında geri çekilmişler ve yukarıda anlattığımız geciktirme taktiğine sarılmışlardır) bizi engelleyerek geciktirmek olduğunu doğrulamaktadır.

Ancak 1 aydır DİSK görevlileri arasında yürütülen karşı-devrimci kampanya buradakilerin de üzerinde oldukça etkiliydi. Bir kısmı İGD'li idiler ve "Mao'cularla mücadele andı" içmişlerdi. Diğerleri ise DİSK görevlileri idiler ve bu karşı-devrimci propagandanın etkisi altında kalmışlardı.

Bizim kurdukları barikatı kararlı bir şekilde zorlamamız artınca,(zaten 70 kişinin 10.000 kişiyi engellemesi onların sadece önünde durarak mümkün değildi) içlerinden bir tanesi kırmızı görevli gömleğinin kaldırarak bize tabanca gösterdi. (Bu kişi orta boylu ve zayıfçaydı ve görevli gömleğinin altında parka benzeri bir şey giymişti). Bunun üzerine biz bu silahlı kişiyi yuhalamaya başladık "sen silahı kime karşı kullanıyorsun?" diye bağırdık.

Bu sırada 10.000 kişilik grubun tazyiki ile de görevliler geriledi ve açık tarafı bize dönük bir V biçiminde açıldılar. Yukarıda anlatılan kişi ve orada bulunan herkesin hatırlayabileceği uzunca boylu, bıyıklı ve saçları seyrek bir DİSK görevlisi bir arabanın arkasına mevzilendiler Biz,şişman, bıyıklı kişi tarafından ateş edildiğini gördük. Ancak ilk silah çevrede mevzilenmiş herhangi başka bir kişi tarafından da atılmış olabilir. Biz alanı göremediğimiz için, alandaki ateşin bu ateşten sonra mı, önce mi olduğunu bilmiyoruz.

Bu olay bir anda oldu ve ortalık karıştı. DİSK görevlileri de hemen çekildiler. Önümüzde panzerler belirdi ve göz yaşartıcı bombalar attılar, üzerimize ateş açtılar. Daha sonraki olaylar ara sokaklarda ve bizimle polis arasında cereyan etti.

1. Biz hiç bir zaman alanı göremedik, yolun alana çıkan yerine ulaşamadık. Üstelik bu yol alana direk olarak bağlanmaz, Aksaray dolmuşlarının kalktığı yere varır. Alana çıkmak için orayı dönmek gerekir. Bizim taraftan ateş edildiği varsayılsa bile bu ateşin alanı tutması mümkün değildir. Çünkü burada sokaklar dardır, ve iki yanında yüksek binalar vardır.

2. Daha sonra öğrendiğimize göre biz alana yaklaştığımız sırada, daha alana binalardan yaylım ateşi açılmadan, alanda yer alan Halkın Sesi ve Aydınlık taraftarları iki veya üç defa "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye" sloganını bağırmışlar. Bizim alana girdiğimiz sanısını uyandıran bir unsur bu olabilir. Ancak bu grup alana bizimle değil Beşiktaş'tan ve diğer kuruluşların arasında gelmiştir.

Bizim tarafta olaylar çıktıktan sonra grubumuzun büyük bir kısmı muhtemelen 6-7 bin kişi geldiğimiz yöne doğru geri çekildi. Diğerleri ise polisle mücadele sırasında ara sokaklara dağıldı. Bunlar daha sonra bir araya toplanarak yaklaşık 1.000 kişilik bir grup oluşturdular ve devrim andı içip dağıldılar.

Biz şimdilik, anlaşılacağı gibi, alanda olan bitenle ilgili bir şey, daha doğrusu kesin şeyler söyleyebilecek durumda değiliz. Ancak biz de bilgiler toparlamaya çalışıyoruz. Elde edebildiğimiz ve doğruluğundan emin olduğumuz bilgileri ileteceğiz.

ISTANBUL'DAN
BİR GRUP
PROLETER DEVRİMCİ

1 Mayıs katliamının sorumluları faşist MC ve revizyonistlerdir

Baş.ta.sa.1'de

[illegible] derneklerde hergün "Maocu kanı içmekten" bahsediliyordu. Sosyal-faşistler bunlarla yetinmeyip biri mitingden on gün, diğeri üç gün önce iki devrimciyi kurşunlayarak katletmişlerdi. Bütün bu gelişmeler MC'nin karanlık emellerine hizmet etti.

Ayrıca revizyonistler hala büyük bir şevkle anlattıkları o "güvenlik tedbirlerini" sadece devrimcileri ve yurtseverleri ezmek için yapmışlardı. Tek amaçları ülkemizin kapılarını efendileri Rusya'ya açmak olanların, polis tertipleri akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Sosyal-faşistlerin tek amaçları mitingde çıkabilecek yurtsever ve devrimci sesleri susturabilmekti. Bütün güvenlik tedbiri denen şeyler bu gerici amaca hizmet ediyordu. Polis saldırısı ve MC'nin tertipleri sonucu onlarca kişinin öldürülmesi bu ihanet çeteleri için hiç de önemli değildi.

Bugün komünizm düşmanlığında ve devrimcilere saldırıda bu suç ortaklığı daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Revizyonistlerin ve faşistlerin meydana getirdiği ortak koro onların halka karşı olan yüzlerini ve elele olduklarını ispatlamıştır.

Emperyalizmin yerli işbirlikçilerinin CİA ve MİT'in provokasyonu gerçekleşmiştir. Bu provokasyon başarıya ulaşmış ve hemen arkasından azgın bir faşist terör başlamıştır. Bu teröre karşı mücadele edilmezse proleter devrimcilerden başlayıp CHP'ne kadar uzanan bir kesimi içine alacaktır. Bu terörü durdurmanın yolu provokasyonu ve suçluları açığa çıkarmak; faşizme ve onun terörüne karşı halk muhalefetini yükseltmektir. Bu ise bugün herkesin ağzındaki "Maocular mitingi bastı", "solcular birbirini vurdu" gibi saptekarlıkları yerle bir etmekle mümkündür.

Herkes faşizmin birkaç kurbanla yetinmediğini ve hele kurban edilmek istenen en başta proleter devrimciler ve onların mücadelesi ise de, faşizmin baskısının burada durmayacağını ve kendisinden olmayan herkesi hedef alacağını kavramalıdır. Küçük hesaplar bir kenara bırakılmalıdır. Faşist ve sosyal-faşist baskıya boyun eğilmemeli, gerçeklere ama sadece gerçeklere bağlı kalınmalıdır. Faşizmi yerle bir edecek, provokasyonları tesirsiz hale getirecek olan da gerçeklerin açıklanması ve bunun üzerine oturtulan halk mücadelesi değil midir?

Gerçekler devrimcidir. Herşey gün ışığı gibi ortaya çıkacaktır. Buna inancımız sonsuzdur. Proleter devrimciler, gerçeklerin korkutacağı ve yalanlayacağı kişiler olmayacaktır.

Bütün devrimciler ve yurtseverler

Baş.ta.sa.1'de

teklerinin halkın mücadelesinin bastırılması olduğunu göstermektedir.

Yine aynı cenaze töreni sıralarında Kadıköy Demokratik Kültür Derneği basılmış ve buradaki devrimci ve yurtseverlere silahla saldırılmıştır.

Saldırılar çeşitli, çok yönlü ve süreklidir.

Bu saldırıların seçime doğru atılan her adımda daha da yükseleceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Halkın can güvenliğinin sağlanabilmesi, kanlı katliamların önüne geçilebilmesi ve genel olarak saldırıların geriletilebilmesi için tek yol, bütün halk güçlerinin faşist ve sosyal-faşistlere karşı birleşik bir mücadele yürütmeleridir.

Biz bütün yurtseverlere ve devrimcilere güçlerimizi birleştirme, faşizme ve sosyal faşizme karşı birlikte mücadele etme çağrısında bulunuyoruz.

Bunun er geç başarıya ulaşacak bir çağrı olduğuna inancımız tamdır.

Faşizme ve sosyal-faşizme karşı birliğin hedefine en kısa zamanda ulaşması, halkımızın yararınadır.

Yeni tertipler kapının ardında beklemektedir.
Bunları hep birlikte göğüsleyelim
Bunları hep birlikte bozguna uğratalım.
Faşistleri ve sosyal-faşistleri; onların bütün saldırı ve oyunlarını yenerek devrim yolunda ilerleyelim.

Almanya'da

Baş.sa.6'da

bancı işçilerin yurt dışı edileceğini söylemektedir. Sosyal-demokrat parti onlardan geri kalmamakta,yabancı işçilerin bir an önce yurt dışı edilebilmeleri için yeni yeni kanunlar hazırlamaktadır. Kamplingford adlı küçük bir şehirde, bir birahanede bir yabancının Almanla kavga etmesi bahane edilerek faşist örgütlerce, yabancılar özellikle de Türkiyeli işçiler üzerinde saldırılar yoğunlaşmıştır. Bir yabancının üzerine 30 40 kişi çullanan Alman faşistleri kıyasıya dövdükleri, komaya soktukları yabancıya yardım etmek isteyen Almanları da engellemeye çalışmışlar, onları da dövmekle tehdit etmişlerdir.

Fabrikalarda bölüm şefleri, işçilerin çok hızlı çalışmaları için bağırmakta, küfür etmekte, bazı yerlerde özellikle kadın işçilerin çalıştığı yerlerde dayak bile atmaktadırlar. İşyerlerinde sözde işçi haklarını savunması için oluşturulmuş işyeri temsilcilikleri, işçilerin değil patronların çıkarlarını savunan kurumlar halindedir, özellikle yabancı işçiler üzerinde baskı ve zulüm uygulamaktadırlar.

(DEVAM EDECEK)

Halkın Sesi oportünistleri de

Baş.ta.sa.3'de

ralardan geldiğini" söylemektedir. Proleter devrimciler miting alanına giremedikleri, Taksim'den iki sokak aşağıda olmalarına rağmen gericilerin yaygarası budur.

Proleter devrimciler tek tek dahi miting alanında bulunmasalar veya oraya yaklaşmasalar da dahi çıkartılacak olayların sorumlusu olarak kim gösterilecekti? Halkın Sesi'nin oportünist şefleri revizyonistlerin ve faşistlerin kime saldıracaklarını bilmemekte midir? Hiç zannetmiyoruz. Ama onlar yine de tekkeyi ayakta tutabilmek için ağızlarından salyalar akarak gericilerin yanına koşmakta ve aynı noktadan devrimcilere hücum etmek için bir an bile tereddüt etmemiştir.

Gerici basın, revizyonistler ve polis Kurtuluş, Devrimci Gençlik gruplarını bile "maocular" diye göstermiştir. Hürriyet, Tercüman ve Günaydın gibi tertiplerden önceden haberdar olduğu anlaşılan gazeteler proleter devrimcilerden önce bu grupları "maocu" ve "saldırgan" diye göstermek istemiştir. 1 Mayıs katliamının hemen ertesindeki yayınlar bunu açıkça ispatlamaktadır.

Polis ve gerici basın işi şişirmek için yalnızca İGD'li beslemelerin bulunduğu alanları dahi "maocuların" bulunduğu yerler diye gösterme çabası içindedir. Açıktır ki MC tertibine sorumlu bulmak için şuna veya buna "maocu" demekten çekinmemiştir ve olaylar başka türlü gelişse de çekinmeyecekti. Ama uzun vadede planlı bir tertibi ancak kuş beyinli Halkın Sesi yazarları gibileri böyle gerici sonuçlarla değerlendirebilir.

5 ŞUBAT I MAYIS VE OPORTÜNİZMİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ,

Buntan tam üç ay önce 5 Şubat'ta Ankara'da 29 Ocak'da Bursa, Diyarbakır, Trabzon ve Zonguldak'ta yapılan TÖB-DER mitingleri 1 Mayıs mitinginden öz ve biçim bakımından hiçde farklı değildi. TÖB-DER mitingleri sosyal-faşistlerin yönetiminde oldukları bir kitle örgütü tarafından tertiplenmişti. 1 Mayıs mitingini tertipleyen kuruluşta aynı niteliktedir. 5 Şubat mitingi de ne sayıca ne de katılanların nitelikleri, siyasi güçlerin mevzilenmesi açılarından 1 Mayıs mitinginden çok değişik değildi. Tıpkı 1 Mayıs mitingi gibi TÖB-DER mitinginin "güvenlik kuvvetleri" İGD'li beslemelerdi. Yine herkesin hatırlıyabileceği gibi özellikle Ankara ve Diyarbakır mitingleri revizyonistlerin yarattığı provokasyon ortamıyla başladı. Olaylar polisin bu provokasyon temelinde saldırısıyla sürdü. Proleter devrimciler o mitinglerde 1 Mayıs'ın tersine iki sokak ötede değil tam da içindeydiler. Bu mitinglerde revizyonistler silah kullandı. Yüzlerce mermi yakıldı, yine yüze yakın insan yaralandı. Diyarbakır'da, Trabzon ve Bursa'da da olaylar çıktı. Revizyonistler tıpkı bugünkü gibi "mao'cuların mitingleri bastığı" yolunda yaygara yaptılar. Faşistler "iki solcu grup arasındaki çatışmalar" ve "mao'culuk" konusunda demogojilere başvurdular.

Peki sadece üç ay önce meydana gelen bu olaylara karşı Halkın Sesi'nin şeflerinin tavırları neydi? Hep beraber görelim:

"Ankara'da binlerce yurtsever revizyonist saldırıyı püskürttü" (H.S. sayı 95)

"Ankara TÖB-DER mitingından önce ve sırasında Halkın Sesi, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'ndan devrimciler birlikte hareket ettiler. Revizyonizme karşı omuz omuza verdiler" (Aynı yer)

"Halkın öfkesini tahrik etmenin sonu elbette revizyonistlerin Kurtuluş meydanında ezilmesi olacaktı" (H. S. Sayı. 96)

"Bu millet kendi meydanlarında emperyalistleri protesto etme hürriyetine sahip değilmidir?" (Aynı yer)

Biz yer darlığı nedeniyle daha fazla alıntı yapamıyoruz. Ama Halkın Sesi dergisinin 95 ve 96. sayıları yeniden gözden geçirildiğinde oportünist şeflerin bu mitingleri nasıl göklere çıkardıklarını devrimcilerin ve yurtseverlerin bu mitinglere katılarak nasıl olumlu bir iş yaptıklarını anlatırken bulacaklardır. Peki bune perhiz bu ne lahana turşusudur? Bunun cevabı Halkın Sesi şeflerinin gelişen proleter devrimcilerin birliğinden duydukları korku ve öfke, oportünist siyasetlerinin önüne dikilen ihtilalci çizgiden duydukları nefrettir.

Bugüne kadar yüzlerce örnekle Halkın Sesi oportünizminin sahtekar ve ikiyüzlü karakterini sergiledik. 1 Mayıs olaylarına karşı takındıkları tavır ve 29 Ocak 5 Şubat mitinglerine karşı tutumları bu ikiyüzlülüğün ve sahtekarlığın en son göstergesidir.

Ama Halkın Sesi'nin lekeli, kirli siciline bu iki sıfatın yanına şimdi daha da ağırları kazınmıştır: Jurnalcilik, Faşizme ve revizyonizme yaranma. Bu sıfatlar bu kadar yıllık oportünist çizginin meşrebine uygundur. Böyle kirli bir çizginin varacağı nokta burasıdır. Halkın Sesi dergisinin izlediği sınıf işbirliği siyasetinin sonuçlarından çıkarılacak çok ders vardır.

"Provokatorlük" alçaklığına gelince bu başkasını suçlarken yarınki suçun itirafıdır. Bu çizginin sonunda ulaşacağı yer burasıdır. İşçi sınıfı emekçi halk ve bütün devrimciler ise oportünizmin bu iğrenç saldırısına cevabını verecektir.

Bütün bu olaylar emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin oportünizme karşı mücadeleden ayrılamayacağını bir kez daha gösterdi. İşte hepsi o kadar.

ACIMIZI KUVVETE DÖNÜŞTÜRDÜK

6 MAYIS YAS DEĞİL

Faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele günüdür

**Bundan 5 yıl önce, 6 Mayıs 1972'de
üç yiğit devrimci
Deniz Gezmiş,
Yusuf Aslan,
Hüseyin İnan
12 Mart'ın faşist cellatları tarafından
darağacında katledildiler.
Bugün acımız hala taptaze.
Üç halk savaşçısını,
üç yiğidi katleden faşist cellatlara karşı
gün geçtikçe daha büyük bir kinle doluyoruz.
Sömürücüler onlarca devrimciyi katletttiler,
yüzlercesini zindanlara doldurdular.
Ama yüreğimizde yanan
devrim ateşini söndüremediler.
Yoldaşlarımızı kaybettiğimiz
6 Mayıs 1972'den
bu yana geçen yıllar acımızı unutturmadı.
Türkiye halkı her 6 Mayıs'ta
daha büyük bir cesaretle,
daha engin bir mücadele azmiyle
sömürünün ve zulmün üstüne yürüyor.
Onlar dimdik başları, kin kusan
kararlı bakışları ile darağacına yürüdüler.
Diz çökmediler faşistlerin önünde,
yalvarıp yakarmadılar.
Gözleri kararmadı.
Darağacında bile sömürünün, zulmün olmadığı,
aydınlık günlere olan inançlarını
kaybetmediler.
İdam sehpasından bile çelikten yumruklarını sıkıp,
korku ve acz içinde çırpınan zalimlere
boyun eğmeden ezilen halklara olan
sonsuz sevgi ve bağlılıklarını haykırdılar.
Onlar yılmak bilmeyen
mücadeleleri, kararlılıkları,
direnişleri ile şimdi birer kızıl bayraktır.
Onların direnişi bize azim ve şevk veriyor.
Kavgamıza daha büyük bir kararlılıkla sarılıyoruz.
Bu 6 Mayıs'ta da
acımızı kuvvete dönüştürerek,
faşizme ve sosyal faşizme,
emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı
saflarımızı daha da sıklaştıralım.
İşçiler, köylüler, emekçiler,
fedakâr ve boyun eğmez analarımız, bacılarımız!
6 Mayıs yas değil mücadele günüdür.
Kurtuluşumuz ancak
kendi silahlarımıza sarılarak,
ordusuyla, polisiyle,
zindanları, mahkemeleri, parlamentosuyla
faşist devlete karşı hücuma kalkarak,
uzun süreli bir silahlı mücadeleyle mümkündür.
Her geçen gün saflarımızı çelikleştirerek
devrim yolunda ilerleyelim.
Deniz,
Yusuf,
Hüseyin
yoldaşlarımızın anıları bizlere önder olsun!**

DENİZ GEZMİŞ
YUSUF ASLAN
HÜSEYİN İNAN

DARAĞAÇLARININ, KATLİAMLARIN, ZİNDANLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ DÜZENİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!

HALKIN KURTULUŞU